

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 182

16 TRANG 20TỈ

TUẦN LỄ TỪ 23-9

ĐẾN 30-9-1972

Chủ Nhiệm: NGUYỄN VĂN MINH — Đầu báp: MINH VÕ — Địa chỉ liên lạc: 54 VÕ TÁNH — SỐNG NÓI: 93801

Wason
DS 531
C9477

Xin chấm dứt NỀN DÂN CHỦ HƠI CAY

Sau nhiều tháng dân Thủ Đô tạm yên vì thoát được nạn hít hơi cay của nền Dân Chủ Đệ Nhị Cộng Hòa Việt Nam, suốt tuần qua, hơi cay lại được xử dụng, mù mịt nhiều khu vực ở Thủ Đô, làm cho ông già bà cả, đàn bà con nít phải một phen lên ruột.

Tất nhiên, nhà nước sẽ trả lời một cách rất «thuận lý» rằng không có biểu tình, làm gì có hơi cay. Muốn khỏi ngửi hơi cay, tốt nhất nên chống lại những sinh viên biểu tình hơn là chống Cảnh Sát.

Nhưng vấn đề cũng có thể đặt ngược lại: Không có

khoản 7 điều 10, không có cảnh bầu cử biến thành trưng cầu dân nhiệm trá hình, không có âm mưu phân dân chủ qua một cuộc «bầu cử lưu nhiệm», thì làm gì có chuyện xuống đường. Và khi đã có xuống đường, nếu không có cảnh xử dụng hơi cay đàn áp thì làm gì có xuống đường tiếp tục.

Ở đây, xin miễn bàn thêm đến thái độ «siêu li» của T.T. Thiệu trong cuộc bầu cử 3-10 mà chỉ xin đề cập đến một vấn đề rất thực tế.

Sáng 21-9, theo tin báo chí, một số sinh viên Khoa Học đã bãi thi kéo ra đường

đốt lửa, trưng biểu ngữ và vẽ khẩu hiệu đá đảo T.T. Thiệu. Cảnh Sát kéo tới đàn áp bằng lựu đạn cay, Sinh Viên tạm rút lui, rồi làm tới nữa.

Trong khi đó, một khóa hội thảo dành cho Giáo Chức bên Trường Quốc Gia Sư Phạm đã cử hành lễ chào cờ trong cảnh nước mắt đầm đìa, cứ như tham dự một lễ quốc táng. Đến khi Giáo sư Khoa Trường can thiệp, Cảnh Sát rút đi, sinh viên lại tiếp tục mít tinh đá đảo, nhưng vì Cảnh Sát không đàn áp bằng lựu đạn

cay, nên sinh viên chán, chỉ lát sau là tự giải tán và rút lui êm.

Như vậy, việc xử dụng lựu đạn cay một cách bừa bãi, chẳng những làm cho dân chúng chịu vạ lây, mà còn làm tăng thêm sự căng thẳng, khiến vật giá leo thang trở ngại cho việc làm ăn của dân chúng, và còn «khuyến khích» sinh viên làm tới.

Thiết tưởng không phải chỉ có mình Con Ong biết những điều kể trên.

C.O

Xúc động

Từ trước tới nay, hầu như trong bất cứ cuộc tranh đấu nào, anh em sinh viên học sinh cũng là những người đi tiên phong và chịu nhiều gian khổ, hy sinh nhất.

Không kể tới sự hy sinh hàng hàng lớp lớp của những người trẻ ở chiến trường cho một cuộc chiến như bản nhất trong lịch sử nhân loại, riêng cuộc tranh đấu cho lý tưởng tự do dân chủ, từ năm 63 tới nay, đã biết bao người trẻ miền Nam phải gục ngã, phải hy sinh. Và cũng chính nhờ sự hy sinh lớn lao đó của tuổi trẻ mới có chế độ mệnh danh là «Đệ nhị Cộng hòa» hiện tại, mới có những ông Tổng thống, Phó TT, những dân biểu, nghị sĩ... hiện tại.

Thế nhưng, người ta đã đối xử với tuổi trẻ ra sao? Một chế độ giáo dục lạc hậu, thiếu trường, thiếu thầy, thiếu sách vở, một nền tự trị đại học bị xâm phạm. Một con «ngáo ộp» quân dịch luôn đe dọa tuổi trẻ. Một chương trình Quân sự Học đường như một hình thức hành hạ, giam cầm tuổi trẻ...

Và giờ đây, người ta đang đối xử với tuổi trẻ bằng hàng loạt phi tiền, lựu đạn cay, lưỡi lê và nhà giam. Người ta đã không nương tay với tuổi trẻ, đã coi tuổi trẻ thật sự như kẻ thù, đã bắt, đã chém, đã làm tuổi trẻ đồ ruột, đồ máu chan hòa khắp nơi.

Hình ảnh cuộc tranh đấu của những người trẻ hiện tại thật bi thảm nhưng đồng thời cũng là những hình ảnh thật đẹp, thật hào hùng, vừa làm xúc động lòng người, lại vừa khiến mọi người tăng thêm niềm tin mãnh liệt vào tuổi trẻ, những người không bao giờ chịu cúi đầu trước bạo lực, những người dám can đảm đứng lên trả thù cho đồng bào bị bọn lính ngoại bang khinh miệt, hành hạ.

Cùng một lúc, tuổi trẻ đang phải tranh đấu cho khá nhiều mục tiêu: Tranh đấu để đòi hủy bỏ chương trình huấn luyện QSHĐ mà họ đang là những nạn nhân—Tranh đấu với bọn lính ngoại bang để rửa hận cho đồng bào ruột thịt, để nêu cao danh dự dân tộc—Tranh đấu chống lại những người đang biến nền dân chủ thành một thứ trò chơi...

Nhiều mục tiêu như thế nên những người trẻ càng gặp nhiều gian nan, trở ngại. Máu của họ đã đổ và những nhà giam đã không còn chỗ chứa. Nhưng chắc chắn không vì thế mà tuổi trẻ lùi bước, khuất phục. Họ sẽ còn hành động và hành động quyết liệt hơn nữa, vì đó là miền kiêu hãnh, là tinh thần tuổi trẻ.

CÓ đã nhiều lần lên tiếng kêu gọi nhà cầm quyền hiện tại đứng bao giờ đón những người trẻ vào chân tường để họ phải phản kháng bằng bạo động. Họ tranh đấu, họ đòi hỏi không phải không có những lý do chính đáng, những người có trách nhiệm cần bình tĩnh nghe họ nói, và giải quyết vấn đề bằng tình thương, bằng thiện chí.

Tiếc thay, chính quyền luôn luôn tỏ ra cứng rắn và là những người thích bạo động hơn bao giờ hết. Những hình thức tranh đấu ôn hòa như tuyệt thực, như hội thảo trong phạm vi học đường, đã không được chấp nhận. Chính quyền đã đưa những người trẻ phải phản kháng bằng những bạo động và do đó chính quyền phải chịu trách nhiệm về hậu quả những việc làm của mình.

Nền kinh tế Honda

Trong cuộc vận động tranh cử một mình, TT Thiệu đã khoe với báo chí rằng, ở đồng quê, ông là một TT được lòng dân vì ông đã đem lại cho họ một đời sống đầy đủ, ông đã cho dân chúng ít nhất được an ninh, không bị VC tấn công và đã cho dân chúng những tiện nghi của đời sống tân tiến, hàng hạn như xe máy đầu Honda, máy truyền hình...

Thật ra, TT Thiệu có phải là vị TT được lòng dân quê như ông tự nhận hay không, chỉ có dân quê biết. Nhưng mọi người có quyền nghi ngờ khi nghe TT khoe ông đã đem lại cho dân chúng đồng quê một đời sống đầy đủ. Thế nào là đầy đủ? Những chiếc xe máy đầu Honda, những chiếc máy truyền hình, tủ lạnh... mà TT dẫn chứng, có phải là những thứ giúp cho đời sống dân chúng đầy đủ không?

Đối với dân quê, TT lời xe, Honda, máy truyền hình, tủ lạnh ra mà dụ họ thì hình như TT đã chẳng hiểu dân quê một chút nào. Họ đâu có cần những thứ đó. Điều họ cần là một chính sách nông nghiệp tân tiến, những máy cày, những phân bón và nhất là, những ngày thanh bình, yên ổn để họ đổ mồ hôi trên những thửa ruộng màu mỡ... Thế nhưng, những thứ này, họ vẫn chưa có, và đời sống của họ chưa thể gọi là «đầy đủ» được!

Những chiếc Honda, những chiếc máy truyền hình kia, đối với những người sống với ruộng đất, chỉ là những xa xỉ phẩm không cần thiết. Và lại, đó không phải là những thứ mà người Việt sản xuất. Đó là sản phẩm của bọn tư bản ngoại quốc. Một nền kinh tế mà chỉ biết tiêu thụ hàng hóa của người thì làm sao có thể gọi là một nền kinh tế vững mạnh?

Từ bao lâu nay, biết bao tiền bạc của dân chúng đã đổ vào hầu bao của bọn tư bản Nhật để đem về những chiếc xe Honda, những chiếc máy truyền hình, tủ lạnh... và để biến người dân xứ này thành những kẻ hưởng thụ, lười biếng. Tất cả cứ phải chạy theo những nhu cầu vật chất mà bọn tư bản tung ra, chạy bỏ cả hơi tại mà chẳng bao giờ ngừng lại được.

Hôm qua là một chiếc xe máy đầu Honda, hôm nay đã là một chiếc xe hơi Honda, bây giờ là một máy truyền hình đen trắng, một ngày khác có thể là một máy truyền hình màu... Cứ thế, nhu cầu mỗi lúc một thay đổi, một mới lạ và đám dân thiêu thụ cứ phải đuổi theo. Cuối cùng, chỉ có bọn tư bản ngoại quốc là hưởng lợi.

Hiện tại, các đô thị ở Annamta là cả một rừng xe máy đầu Nhật bản, cứ nhìn bề ngoài, ai cũng tưởng đời sống dân chúng sung túc đầy đủ lắm. Nhưng thực ra đó chỉ là cái vỏ hào nhoáng bên ngoài che dấu một tình trạng suy sụp, rữa nát bên trong vì nền kinh tế xứ này chỉ là một nền kinh tế tiêu thụ mà không có sản xuất, một nền kinh tế thụ hưởng.

Và, một nền kinh tế như vậy, ai cũng thấy rõ là chẳng bao lâu sẽ đi xuống vực thẳm. Hiện nó còn trôi thóp được là nhờ khoản viện trợ Mỹ. Sau này vì một lý do nào đó, Mỹ nó hết viện trợ, nhà nước hết ngoại tệ là mọi người có quyền lời xe Honda, lời ti vi, tủ lạnh ra mà gặm.

Không biết TT Thiệu có nghĩ tới điều này không khi ông chủ trương lấy lòng dân quê bằng những «xe máy đầu Honda, những máy truyền hình, những chiếc tủ lạnh...»?

Người giúp việc

Ứng cử viên PTT của liên danh Dân chủ, một LD duy nhất trong cuộc «bầu cử 3-10», vừa thực hiện một chuyến du hành vận động đầu tiên tại Châu Đốc nơi sinh đẻ của ông.

Tại đây, ông Hương không nói là tới để vận động bầu cử, mà ông lại tuyên bố «đề thay mặt TT Thiệu xem xét tình hình nước lụt tại Châu Đốc». Đây không phải là công việc của một Ủy PTT. Vậy, không hiểu hiện tại, ông Hương giữ chức vụ gì trong chính quyền của TT Thiệu mà lại «thay mặt TT Thiệu» để đi xem tình hình nước lụt? Ông có thể thay mặt cho ứng cử viên Thiệu để xin đồng bào «bỏ phiếu cho ông» thì được, còn như thay mặt TT Thiệu để đi «công tác» thì việc này phải dành cho Thủ Tướng Khiêm hay PTT Kỳ, vì dù sao, cho tới hôm nay, ông Kỳ cũng vẫn còn là PTT của chính quyền hiện hữu.

Ông Hương không có một chức vụ gì trong chính quyền này, cũng không phải là cố vấn hay phụ tá gì cho TT Thiệu, thế mà lại «thay mặt TT» phải chẳng ông Hương đã «tiếm quyền» của những viên chức khác?

Thật ra, cũng không nên thắc mắc làm gì. Hiện tại, mặc dù ông Hương chưa chính thức đắc cử Phó TT nhưng ông biết chắc thế nào cũng đắc cử, cũng trở thành ông Phó của ông Chánh Thiệu. Thế nên, ông đã mạnh dạn hành sử trước quyền một ông Phó TT cho tiện. Và lại, ông cũng muốn thực hiện lời TT Thiệu nói mới đây: «Ông Hương sau này sẽ giúp cho ông được rất nhiều việc, kể cả những việc ngoài quyền hạn của một PTT mà hiến pháp qui định».

Ông Hương tuy già rồi nhưng là con người có thiện chí và cần mẫn, ông không cần chờ «sau này» mà ngay bây giờ, cũng đã sốt sắng «giúp việc» cho TT Thiệu rồi. Ông «thay mặt TT», đi Châu Đốc xem xét tình hình lụt lội, rồi ông cũng «thay mặt TT» có đôi lời với đồng bào cử tri tại đây. Kể từ nay, trong bất cứ công việc gì, ông cũng đều «thay mặt TT» cả. Quả thật, ông là một người giúp việc rất đắc lực cho TT Thiệu, chứ không «ngoan cố, bướng bỉnh» như ông Phó Kỳ.

Cũng tại quê nhà Châu Đốc, ông Hương đã xác nhận, dù gặp bất cứ khó khăn, đe dọa nào, dù bị dân chúng chửi bới tới đâu, ông cũng cương quyết «không bao giờ bỏ ông Thiệu». Như vậy, ông Hương không những là một người giúp việc đắc lực mà còn là một con người trung thành tuyệt đối nữa. Nếu như ngày xưa, ông Thiệu là vua thì ông Hương đúng là một thứ bầy tôi gương mẫu, một thứ bầy tôi mà «Quân xử thần tử, thần bắt tử bất trung!»

Chẳng thế mà, trước đây, khi còn làm ông Thủ tướng «tát ghe» mặc dù, cho bị dân chúng yêu cầu ông Hương vẫn cương quyết không chịu từ chức, cho rằng «từ chức là đạo ngũ», nhưng chỉ cần ông Thiệu nói một lời «cám ơn» là ông Hương lập tức khăn gói quai mướp ra về ngay, chấp nhận ngay sự «đạo ngũ»! Ông chỉ nghe lời ông Thiệu thôi chứ không bao giờ nghe dân.

Nay, tuy chưa thực sự đắc cử PTT nhưng ông Hương cũng đã bắt đầu «giúp việc» cho TT Thiệu rồi. Say rầy, ông còn giúp cho TT những việc «ngoài quyền hạn của một PTT», như lời TT nói. Nhưng không hiểu đó là những việc gì? Việc «ngoài quyền hạn của PTT» thì có lẽ chỉ là việc trong gia đình, việc riêng, việc lật vật của TT mà thôi. Những việc này, hẳn ông Hương sẽ còn giúp đắc lực hơn nữa!

Thế mới biết, lần này, TT Thiệu quả có con mắt tinh đời, đã chọn được một người giúp việc rất xứng đáng...

Bác má

Họ đã từng ăn cả xác chết còn tha gì thằng què cụt

Theo tin đồng nghiệp TMN, tình hội phê bình Hậu Nghĩa vừa triệu tập một phiên họp bất thường để chỉ trích chính quyền tỉnh đã bỏ rơi tập thể PB địa phương, và đặc biệt tố cáo mấy ông sếp lớn trong tòa tỉnh đã toa rập với nhà thầu để ăn chặn tiền bạc trong việc xây cất làng PB tại tỉnh lỵ.

Vấn theo lời tố cáo của PB Hậu Nghĩa chính vì cái sự lém nhem đẽo này mà Tướng Đồng đảng bộ CCB đâm ra hải quá, có dám cấp thêm ngân khoản để thực hiện 60 căn bên làng PB Củ Chi như chương trình từng dự liệu. Có lẽ tướng Đồng đã ngăn trở gói trứng cho ác rồi.

Nói cho ngay sự khua chiêng gõ trống báo động của PB Hậu Nghĩa chẳng có gì mới lạ lắm. Chính tại C.O đã từng lên tiếng cảnh giác về tai họa "đoàn kết chặt lực" giữa chính quyền địa phương với tụi cai thầu, ngay từ khi phong trào cầm dùi của PB được ông nhà nước vuốt ve bằng chương trình lập làng cho đảng lính cụt lính què. Và quả nhiên bây giờ nó đã trở thành sự thực! Mà sự thực còn phủ phàng gấp trăm ngàn lần, họ đã từng ăn trên xác chết thì họ tha gì thằng què thằng cụt.

Quen ăn nhịn gì nổi đây!

Sau khi ông Chánh báo tin một mai măn nhiệm kỳ rồi ông Phó vẫn phải trở về quân đội như thường chứ không được thông thả măn nghề tự do gì hết ráo... thì đám kép hát vừa đâm phải vô chuỗi mà gốc vốn là quân nhân nhưng chưa thi hành đủ thời gian pháp định nhiệm kỳ quân dịch, hoặc

được hân hạnh thi hành bổn phận quân dịch bao giờ trong khi tuổi đời còn quá trẻ... bèn lấy làm một sự pháp phòng lo xa cho thân phận mình.

Quả nhiên cái sự pháp phòng lo xa rất chó đẻ ấy nay đã trở thành sự thực. Theo nguồn tin cao cấp có nhiều thâm quyền vừa bắt mắt cho biết tất cả những đám kép hát thuộc hai thành phần kể trên sẽ được gọi đi ác ề ngay sau khi chánh thức bị đuổi khỏi nhà hát tây. Nghĩa là cái tương lai các bùm khó nhọc chỉ còn cách biệt có một tháng phù du.

Bọn C.O : Hành động như vậy là nhà nước yếu khoa tâm lý thấy rõ. Vì thói thường con người ta ở đời khi đã quen ăn thì nhịn gì nổi? Hướng hồ lại quen được ăn ngon chơi lẹp như các đám kép hát viện Hạ bộ. Để họ vô quân đội hoặc trở lại quân đội e rằng sẽ có ít nhất lo 2 điều tai hại rất bự. Cái hại thứ nhất là vì trường lười sẽ lấy sang tập thể binh sĩ đông đảo là cái cẳng. Và cái hại thứ hai là nhà nước sẽ bị mang tiếng "tiểu nhân trả thù vật" nếu là kép hát đối lập, hoặc "đối xử với em út càn tàu ráo máng" nếu là thành phần thân cận trong 4 năm qua. Bởi vậy theo ý kiến C.O thì nhà nước nên để đám kép trẻ vức thất nghiệp được ở ngoài cuộc sống dân sự. Cam đoan chỉ sau một thời gian ngắn thế nào họ cũng sẽ xin tình nguyện đầu quân như thường, với lý do quen ăn rồi nay nhịn đói gì nổi!

Tình đời đen bạc

Mấy ngày vừa qua, nội bộ gánh cái lương một công trường Lam Sơn đã có một hiện tượng rất lạ : Đa số đào kép trong gánh, bất kể là thân hay chống dinh Norodom, bỗng to ra thân mật với nhau bằng tình thân hữu hữu chân thật mà suốt 4 năm qua người ta chưa từng thấy xảy ra như vậy bao giờ.

Cuối cùng, nhờ điều tra nghiên kỹ kỹ lưỡng thiên hạ mới vỡ nhè ra là sở dĩ mỗi tinh đồng nghiệp của đám đào kép trẻ bỗng được hân xì lại chặt chẽ ghê gớm chỉ vì họ cũng bị chung chung bệnh "đi a rề" trong bữa 29-8. vậy đồng nghiệp tương lân mà. Và dĩ nhiên những bệnh nhân nặng nhất của chứng đi tuốt khốn lịn này phải thuộc

Ông có thể làm bất cứ điều gì, kể cả việc bán rẻ lương tâm cùng chút hư danh của ông, nhưng có một điều duy nhất là ông đứng vì thế mà nhục mạ cả thế hệ trẻ, những người đã, đang và tiếp tục nêu cao truyền thống đấu tranh bất khuất cùng niềm kiêu hãnh của dân tộc.

Có một điều đúng nếu bảo anh em sinh viên học sinh tranh đấu đều bị xúi dục là chính những người như ông Hương đã xúi dục, chính những kẻ từng bán rẻ lương tâm và đang đi vào con đường tội lỗi đã xúi dục, anh em trẻ phải đứng lên tranh đấu để tiêu diệt chính những kẻ đó.

Và một khi những kẻ đó còn tồn tại ở đất nước này, những người trẻ sẽ còn bị xúi dục" tranh đấu nhiều hơn nữa, dù họ phải đương đầu với bạo lực, dù họ phải đổ máu. Không hiểu ông Hương có còn sáng suốt nhận ra điều đó chăng?

Dàn chào.. Dân chủ!

Sáng ngày 18-9-1971, khối Xã hội Hạ nghị viện đã mời một số Dân biểu, Nghị sĩ, trí thức đến dự cuộc hội thảo về màn độc diễn ngày 3-10-1971. Đáp lời mời nói trên, 1 số đại biểu nghị sĩ, trí thức đã đến để thấy... cửa Hạ viện đóng kín và ông Trưởng khối Xã hội xuống chỉ để xác nhận có mời họ đến, rồi cáo từ... nói là để đi tìm ông già Bất Lương xin mở cửa. Đám dân biểu, nghị sĩ, trí thức đan đứng chờ trước thềm Hạ nghị viện thì nhận được hàng trăm quả phi tiêu, lựu đạn cay. Thế là mọi người chạy tán loạn, công trường Lam Sơn và quanh Hạ nghị viện đặt nhiều văng bẫy người, ngoại trừ ác ề ả ỉu cui với chiếc mặt nạ có 2 mắt lỗ to, cái mõ r lời ra, tròng ghê sợ như đầu quỷ Satan. Trong làn khói phi tiêu, lựu đạn cay mật mù, chỉ còn thấy đày đày, khói ả, khói ả, những tấm bích chương treo đầy đường của liên danh "Dân chủ", với những giọng chữ, "Muốn bảo vệ tự do xin đồn phiếu cho v.v. Đây chắc chắn cũng là lần đầu tiên mà 2 ông Chánh Phó Tổng xuống đường với dân, của sẽ với dân cảnh ăn lựu đạn cay!

Cuộc hội thảo mà khối xã hội tổ chức có nhiên đã bất thành. Bất thành vì nhiều lẽ, và bọn C.O sau khi điều tra nghiên kỹ kỹ, xin kẻ khai,

về đám đào kép thân chánh quyền.

Chả hạn cậu sáu Rolex Lê Tài Hòa công tử họ Trần mơ dạ soa Trần kim Thoa mỹ danh mà bẻ hội đồng, vân vân và vân vân.

Theo sự ghi nhận ngay tình của phái viên C.O, thì bởi đau nặng quá nên các nhơn vật khả kính vừa kể hiện đã tự động thay đổi lập trường để đứng chung vào hàng ngũ đối lập, cũng như họ đã không ngớt ca tụng vị lãnh tụ anh minh trước kia bằng những danh từ bay bướm đại khái như "vật chanh bỏ vỏ", "tráo trở", "tinh đời đen bạc".

Phát năng bị đáng quý

Trong buổi đại yến do Quốc Vương Anam khoản đãi đảng nghị hờn, người chủ tịch Hội Đồng Đô Thành Nguyễn Văn Điều đã đơn thương độc mã ca khúc năng bị bề trên bằng một bản kiến nghị rất sớm.

Đại khái, khúc hát năng bị của nghị Điều cũng gồm 4 điểm then chốt cho phù hợp với 4 con dê-rô to bự của bề trên; như kịch liệt ca tụng màn độc diễn ngày 3-10 tới đây, hoan nghinh đến hơi thở cuối cùng chiến thuật ú lị cao cả của đảng quân vương; phản đối những tên đối lập thổi mồm dâm xuyên tạc đường lối cứng ngắc của nhà nước và chốt hết là hô hào toàn quân toàn dân ta phải học thuộc lòng câu châm ngôn đi đồng, bầu đúng, cử xứng mà đại truyền thanh truyền hình vẫn thường nhắc nhở, vân vân.

Nghệ nói sau khi thường thức xong màn đơn ca kể trên của nghị Điều, mặt rỗng đã lộ về hải lòng ra rít và đích thân ngài ngự đã ban thưởng cho đáng tội trung một chiếc hộp zippo.

Riêng có điều đáng thắc mắc là qua mấy bữa sau, nhân khi tiếp kiến bọn báo chí ngoại quốc, chả hiểu nghĩ ngợi ra sao mà ngài ngự lại tâm sự rằng chỉ có bọn dâm què là yêu mến ngài chứ bọn dân thành thị đặc biệt là dân Saigon chúng nó cứ ằng đầu và ư về hùa với tụi đối lập làm!

Không lẽ khúc hát năng bị của nghị Điều quý hóa là thế mà lại sớm phai nhạt ép phé trong lòng bề trên sao? Ủng quá!

1) Các d.b, nghị sĩ, trí thức, tuy là trí thức mà chẳng trí thức chút nào. Thật vậy, họ cứ tin lời Sếp đã long trọng hứa trên đài truyền hình đêm 2-9-71 rằng: "Tôi hứa rằng những người quốc gia đứng trong thế đối lập với tôi, có quyền nói lên một cách tự do ý nghĩ của họ...", và trong đêm 11-9-91, Sếp lại nói rõ thêm là họ có quyền nói lên một cách tự do ý nghĩ của họ bằng các cuộc hội thảo, ra tuyên ngôn, tuyên cáo, viết báo v.v. Nhưng các ông trí thức lại không ý thức được rằng, trong bản thân của Sếp luôn luôn có 2 con người, và đặc biệt, hiện Sếp kiểm luôn 2 tư cách, tư cách UCV và tư cách TT. Vậy thì UCV có quyền hứa, và ông Tổng thống có quyền không làm, hay làm ngược lại. Có sao đâu! Có luật lệ nào trong cái chế độ pháp trị này ngăn cấm đâu? Phải nói đến luật lệ cho máy ông dân biểu, nghị sĩ, trí thức nghe, vì Sếp là người rất tôn trọng dân chủ và pháp trị lắm lắm. Không tin cứ hỏi các tay bình luận ở đài tăng hình nói cho mà nghe.

2) Các dân-biểu, nghị-sĩ, trí thức lại chẳng ý thức được hành động của các ông Trưởng khối, phó trưởng khối xã-hội, Thật vậy, theo sự tiết lộ của DB Phan Thiệp, lúc xác nhận với báo chí việc khối xã hội đứng ra mời các nhân-sĩ đến, thì vào giờ H.d.b. Hồ Văn Minh, lấy-tư cách đ. nhất phó-chủ tịch, sẽ ra lệnh cho mở công Hạ Viện để đón phái đoàn ngoại-sĩ và nhân sĩ. Nhưng đ.b. Minh đã "phản tỉnh" từ khuya, nên đến giờ đó, chẳng còn ai ra lệnh cho mở cửa nữa. Các d.b Phan Thiệp Đình-văn Đệ, thấy sự việc xảy ra chẳng ổn, nên cùng nhau gọi số a-la-de, chuẩn luôn, lấy cờ đi tìm ông già Bất Lương.

Bọn C.O. rất trọng sự đối-lập, nhất là những người đối-lập thật sự. Nếu sáng hôm đó, bọn C.O. thân phục sự can đảm của những dân biểu như Lý quý Chung, Ngô-công-Đức, những nhân-sĩ như Giáo sư Nguyễn-Thành Vinh, Tôn-Ái-Liêng, những luật gia như Bà Ngô-bi-Thành, Nguyễn-phước-Đại, thì bọn C.O. cũng có bổn phận lên án sự trốn tránh trách-nhiệm của các dân-biểu Phan-Thiệp, Hồ-văn-Minh, Đình-văn-Đệ, đã âm thầm chuẩn khi biết rõ các nhân-sĩ do họ mời tới sẽ an lựu đạn cùng hỏa-tiện!

QUẠT MỒ

Nói liều!

Đề biện minh cho trương lai huy hoàng của cuộc tranh cử một mình; trong đó có chính mình leo đèo theo hầu; ông già teo gân Trần Văn Hương đã cho rằng tình hình hiện nay sáng sửa lần; bọn chống đối không đáng kể; chỉ là "một thiểu số sinh viên học sinh bị xúi dục mà thôi".

Không hiểu gân cốt ra sao mà ông già ấy lại luôn luôn tỏ ra khinh thường anh em sinh viên, học sinh như thế? Từ trước tới nay, bất cứ cuộc tranh đấu nào của các anh em trẻ, ông cũng đều báo họ "bị xúi dục" Nhưng không bao giờ ông biết rõ ai xúi dục, ông chỉ nhắm mắt nói liều, nói bậy mà thôi.

Anh em sinh viên, học sinh là những người từng đi tiên phong trong bất cứ cuộc tranh đấu nào cho tự do dân chủ và chính nhờ thế mà một ông giáo làng tầm thường mới có cơ hội nhẩy lên những địa vị, mà có lẽ ít năm trước, không bao giờ ông dám mơ tới. Đến nay, vì đất nước và đồng bào, vì tự do dân chủ, anh em sinh viên học sinh lại phải bỏ cả học, bỏ cả những giờ phút nghỉ ngơi, giải trí để lao vào cuộc tranh đấu gian khổ, ăn ma trặc, lựu đạn cay, phi tiêu, lựu là... thì ông già đã ngồi một chỗ mà ca lại bôn cũ như một chiếc máy vô tri vô giác: "Họ là một thiểu số bị xúi dục!"

Dường như, theo ý ông già teo gân, những người trẻ cứ tranh đấu là phải có kẻ xúi dục? Họ can đảm đương đầu với bọn lính Mỹ, lính Củ Sâm tàn bạo, đã man với đồng bào họ, cũng vì bị xúi dục? Họ đứng lên chống lại những kẻ tang đi vào con đường phản bội đồng bào, phản bội nền dân chủ, cũng vì bị xúi dục?

Như thế, sinh viên học sinh đều là những người không có trí óc, không biết phán đoán điều hay, lẽ phải, chỉ biết hành động theo những lời xúi dục thôi chăng? Nhưng ai cũng xúi dục họ, nếu không phải lòng yêu nước và tình thân bất khuất của tuổi trẻ?

Ông Hương ơi, ông già rồi mọi người muốn trọng tuổi già của ông, lẽ ra ông đừng nên nói gì hay hơn cả. Vì mỗi khi nói ra, ông chỉ làm cho người khác không muốn trọng ông một chút nào nữa.

REVACTYL

DỪNG TRONG CÁC TRƯỜNG HỢP :
Một mỏi, kèm ăn, chậm lớn, suy nhược
thể chất và tinh thần, thời kỳ dưỡng bệnh
BÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

Thảo luận về màn độc diễn 3-10

Các Nghị giả «bê hội đồng» Tông Tông ác liệt

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

Con Ong khuyển 6 bạn phê bình bị Mèo quyết 12 triệu

HAY GỬI BƠN KẸN TẠI TÒA ÁN QUỐC TẾ LA HAYE

Vấn chuyên đòi nợ Mỹ đã quá nhiều lần tụi Con Ong đánh Mèo, chứ Mèo tung bưng và tích cực vì tụi lính Mèo đã hành động tàn bạo, bừa bãi, cán người chết, khi bị chặn giữ chúng lại nổ súng khơi khơi. Và rất nhiều vụ án cướp trắng trợn, mà nạn nhân Annam chỉ dành «bắc thang lên để kiệu với ông Trời». Bởi mắc kẹt cái khoản đặc miễn tài phán chó đẻ mà quan ta đã ký dành cho Mèo.

Nay lại thêm vụ 6 anh em thương binh, có cả cựu đại úy đang làm cho Mèo ở Sapro, thì bị về vườn. Kiện ra tòa lao động, anh em được quan tòa dạy phía bị báo là công Mèo Sapro phải bồi thường 12 triệu. Nhưng, còn khuya tu Mèo mới chịu tuân lệnh quan tòa Giao chỉ! Và, rồi còn đây, tụi Con Ong khuyển định 10000 là nội vụ sẽ hòa cả làng, để lâu c... trâu hóa bùn. Mấy người anh em, sau khi đã thất vọng vì thẩm quyền quan tòa to bằng cái mẹt, đối với dân ta, mà không bằng cái Lá Đa đối với lính Mèo cho tụi mi cứ xử, bỏ mảy

đây, dềch theo lệnh tòa truyền có mà bú cái củ thiêu ông mà trừ hà các con! Thái độ bất cần lệnh quan ta có nghĩa như lời chửi cha chủ quyền xứ này, cay đắng như vậy, mà vẫn đành cắn răng chịu uất ức, chỉ có cách chửi cả làng, cả nước tụi Mèo đều giả ba que, số lá. Cũng đứng nên quên, hiện ở xứ này có ít nhất là 2 vạn nạn nhân bị Mèo cướp đoạt ngay trước mắt nhiều vụ ức muốn học máu mồm ra mà chết, cụ thể nhất là mấy vụ, Con Ong đã trình bày trên các số trước. Riêng với vụ 6 phê bình, đã đột kích vô bên trong tòa đại sứ Mèo để cảnh cáo và dọa sẽ chặt tay, nếu Boong Kơ không chịu bồi thường, anh em Con Ong xin có lời can mấy bạn, nổi nóng như thế cóc ăn cái giải gì đâu! Kể cả quý bạn làm đơn thưa tới Nixon, ở Hoa Thịnh Đốn hoặc gọi luôn cả tướng 4 sao Abrams ở Saigon, có lẽ tụi Mèo vẫn coi như pha! Để đối phó lại tụi Con Ong khuyển anh em hãy gọi trực tiếp đơn kiện lên tới tòa án Quốc tế La Haye (tỉnh lớn của Hòa

Lan), May ra còn có tiếng vang

Theo sự dò hỏi của C.O về vấn đề thủ tục, tòa án này, sẵn sàng can thiệp những rắc rối quốc tế, nhằm mang lại sự công bằng trước công lý loài người.

Hiện nay do một Ông Hồi quốc làm Chủ tịch tòa án này. Quý bạn thử đến nhờ luật sư dân bèo nào đó? Hẳn là ông ta chẳng nề đôi tiền chỉ dẫn. Rồi, thử nhờ giới luật gia Giao chỉ, hỗ trợ cho về mặt thủ tục vì muốn được xét xử tại tòa án La Haye, phải qua hệ thống trung gian của Liên hiệp quốc. Rất mong các bạn làm thủ r phát biểu diễn, may ra, lại là r giải pháp rất hay ho để giúp cho cả vạn nạn nhân đang bị Mèo cướp ngang xương mà đành chào thua, vì kẹt cái mục đặc miễn tài phán lỗ bịch kia, Ráng đi coi, vì đừng tin gì vào quý quan Annam, họ lại an ủi lòng thông, rồi đối với Mèo là rút cục, đầu bỏ đó, bỏ bảo quý quan xử ta cũng cóc dám mó dái ngựa. Nhất là đừng vô lòng chân Mèo, quan ta càng rét hơn cái gì hết! Đất nước mình, dân xứ mình, bị Mèo át giọng đánh, tụi ghen khốc thâm, nhục nhân lắm thay! C.O chờ quyết định của anh em tụi này sẵn sàng ủng hộ hết mình. Ráng lên.

Sau bầu bán HV nhiều ký giả ra đi không vương thê nhi!

Tin từ chỗ quyền uy, rất nặng kí vira phọt ra rằng: mấy anh ký giả toan mưu đồ nghiệp lớn nên đã dứt đơn ứng cử hạ viện, với ngôn ngữ đao to búa lớn, đòi chống Tông Tông và đòi lung tung xèo nghe ghê thấy mẹ. Nay, trót dầm lao, mà lại đi doang, dềch trúng cử mấy anh bạn vàng của CO đang sống trong cơn sốt nóng lạnh cao độ. Trong số đó có ký giả, họ Bằng, tự Hải Đăng, đã có lệnh du dương đi vùng 4. Dường như, hậu quả của vụ bốc đồng đã trả giá quá mắc. r xé tu bin đi đời nhà ma. Vợ con lục đục cầu xé. Lại thêm 1 quả tạm biệt Saigon ăn chơi. Ôi ai sinh ra bầu bán, tố sự đời! Ai bảo mấy bô khoái đánh đu với tinh. Tin giờ chốt: Hải Đăng đã đi một đường phú lính. Chả hiểu trốn nơi nào? Chắc chỉ có Kim Xuyên biết thôi.

Trung thần Huỳnh văn Cao phản tình quạt chả cá TT Thiệu và đại đế Nixon, nhưng sau đó đánh bà chuồn.

SAI GÈNH - Chẳng bao giờ viện dượng lão lại ồn ào trẻ trung như sáng ngày, các cụ vĩa thảo luận về ngày độc diễn 3 tháng 10 của Tông Tông. Trẻ trung vì có một cômeky giả giả mặc mini Juyp lòi bở nó cả xi-líp ra và ồn ào vì có khá nhiều mặt gọi là đối lập, đảng đối lập, các ông sư, ông cha đối lập, các đoàn thể đối lập.

Các giờ tông keng theo phe nhà nước, nhìn thấy hàng ngũ đối lập quá đông nên khộp, vì vậy các bố đã phụ họa với các bố Nghị đối lập «bê hội đồng» Tông Tông tới nát bu nó cả người.

Các bố đã bị thâm hóa cuộc độc diễn của Tông Tông là cuộc đảo mồ chôn chế độ, là phản dân chủ, vi hiến, vì luật tùm lum, Các bố đã nói tới những xáo trộn xã hội, kinh tế, rồi chề Tông Tông lý diệc không biết nghe dân, Hung hăng nhất là bố Trương tiến Đạt, bố tổ Tông Tông làm ung thối chế độ đã đây quân chính quy đi ra khỏi thành phố vì sợ bị đảo chánh, chỉ để lại các lực lượng Cảnh Sát dẹp đối lập.

Và bố Đạt hét um: «Mai này CS có giở đây, chính là do Tông Tông mở đường».

Người đáng khen nhất là «trung thần Huỳnh văn Cao trung thần phản tình, nên chống đối hết mình cuộc độc diễn của me sư Thiệu. Bố Cao cho biết, bố đã dâng sớ can gián ba lần, mà vua dềch thêm nghe, có

lẽ bố Cao cho vua chỉ nghe Nixon, nên bên phang luôn Nixon là: Nixon cóc có quyền bắt ép toàn dân Anna Mít ủng hộ ông Thiệu, trái lại ông Thiệu phải làm vừa lòng dân, mà dân bây giờ đòi gì ở ông Thiệu, đòi ông đi đi, từ chức đi.

Phe đối lập nghe sư Cao nói khoái quá vỗ tay rầm rầm hoan hô người phản tình Bố Mầu bố Chức khởi phái ngôn,đăng đàn quạt ông Thiệu tối tăm mảy mặt. Một em thợ viết tác giả bài «Tôi bị bê hội đồng» bất bình nói lớn trong hàng ghế quan khách.

Ông Thiệu bị bê thế này thì sống sao nổi.

Tất cả Nghị sĩ nhao nhao đòi Tông Tông từ chức đi giao quyền cho chủ tịch Thượng viện làm cụ già Huyền khoái thâm trong bụng

Sau khi chửi đã đời, ông Nghị Chức lên đọc tuyên cáo của Thượng Viện yêu cầu hoãn cuộc bầu cử 3 tháng 10, để các cơ quan hiến định bầu lại.

Khi biểu quyết thì có 31 ông bà tất cả, nhưng chỉ có 28 người giơ tay, còn cụ Chủ tịch có nhiệm vụ không biểu quyết 2 vị không đồng ý hủy bỏ cuộc bầu cử 3-10 là Lê văn Đông, vua trốn họp và bà Phan Nguyệt Minh.

Trung thần Huỳnh văn Cao phú lính từ trước, còn ông nghị Đặng văn Sung lấy có Ru ma tít, đi cà nhắc, chống ba toong ra khỏi phòng họp nói là đi bệnh viện, kể ông Sung chọn đúng ngày giờ tề liệt thật hay.

Bí mật gì bao trùm vụ chết chóc ở quận Trị Tâm

(BINH DUONG)

cò cầm ở Trị Tâm?

Nếu bạn đọc chú ý theo dõi, sẽ thấy một loạt cáo phó rất rùng rợn đăng trên vài nhật báo thủ đô lời phân ưu toàn bộ, giới chức chỉ huy tại quận Trị Tâm (Bình Dương) gồm: trung tá quận trưởng Hồng Bảo Hiền, quận phó thiếu tá Đoàn văn Văn, đại úy Trương-công-Cần, và cả hai Ông cò chánh, cò phó là đại úy Bành Ngân và trung úy Bùi xuân Quan - tất cả quý quan năm vạn mạng chỉ đạo quận này, đều được mô tả là vĩnh viễn ra đi, nghi phép không bao giờ hết hạn.

Người ta hơi thắc mắc vì đó là 1 biến cố đáng lưu ý. Thế mà tại sao, không thấy có 1 nguồn tin nào của ông phát ngôn nhà binh loan ra cho báo chí, biết sơ sơ đầu đuôi vụ «Tông Hy Sinh» chết cả trùm như trường hợp hi hữu kể trên.

Con Ong bên cấp tốc phát ký giả ra đi, bạn đọc số tới sẽ biết... sự thật về 5 cái chết hãi hùng của quan quyền

Tòa đại sứ Anh ở Saigon tính gì đây?

SAIGON — Một tờ báo ở Saigon vừa loan tin rằng Bộ Ngoại giao Anh đã thông báo với Tòa đại sứ VNCH ở Luân Đôn rằng chánh phủ Anh xin áp dụng tất cả các đặc quyền ngoại giao cho khu vực của Tòa đại sứ Anh ở Saigon. Nói một cách khác hơn, chánh phủ Anh muốn nhắc nhở chánh phủ VNCH hãy triệt để áp dụng các thủ tục quốc tế liên quan tới tính cách bất khả xâm phạm đối với Tòa đại sứ Anh ở Saigon.

Người dân ở Saigon hơi ngạc nhiên về một sự nhào khéo như thế của Anh đối với Chánh Phủ Saigon Từ trước nay có bao giờ chánh phủ VNCH xòng vào một tòa đại sứ nào của các nước bạn bắt bớ hay trục xuất ai đâu mà chánh phủ Anh lại phải lo ra như vậy?

Các nghị ngợm đòi tông tông đi

Sau cuộc thảo luận, các nghị ngợm đề ra được bản đồng tình như sau: Vấn chương bác học gọi là nhận định, tuyên cáo!

1— Cuộc bầu cử T.T và PTT ngày 3-10 với 1 liên danh độc nhất của Tông thống đương nhiệm trái lòng dân và vượt ra ngoài khuôn khổ luật định.

2— Cuộc bầu cử ấy đang tạo ra những phản ứng bất lợi cho thể chế và chánh nghĩa của Quân Dân miền Nam V.N đối nội cũng như đối ngoại.

3— Cuộc bầu cử ấy, nếu cứ thực hiện sẽ làm cho các cuộc khủng hoảng hiện tại trở nên trầm trọng hơn, và đem lại tai họa cho Miền Nam V.N về mọi mặt. Chính quyền sẽ không còn tư thế để lãnh đạo. Chế độ hiện hữu Miền Nam V.N khó thoát sự sụp đổ.

4— Trong viễn tượng giải quyết chiến tranh tại miền nam VN, như còn cần cấp thiết là phải củng cố thể hợp pháp của chính quyền và thể nhân dân cũng của chính quyền.

Tuyên cáo

1.— Kêu gọi nhà lãnh đạo Hành Pháp cũng như LD. Nguyễn văn Thiệu — Trần văn Hương ý thức trách nhiệm tồn vong đất nước, đáp ứng nguyện vọng chánh đáng của Quốc Dân và tôn trọng quyền lợi tối thượng Quốc Gia.

2 — Kêu gọi toàn thể Nhân Dân đề cao cảnh giác cùng nhau hợp lực trong khuôn khổ luật pháp. Đề cứu vãn Quốc Gia trong giai đoạn nghiêm trọng của lịch sử.

3. — Kêu gọi các thẩm quyền hiến định tổ chức lại cuộc bầu cử T.T. và P.T.T. theo đúng những định lệ Dân Chủ.

TIỂU NGỌC
Người dân đen
cầm cân

Dân chủ hay chủ dân ?

Annamta là một nước Cộng Hoà, chủ quyền thuộc về toàn dân. Hiến pháp chín nút cứu sừng bảo thể, khoả tí bỏ mẹ. Vậy thì, dân ngu khu đen chúng ta mới thực sự là chủ nhân cái đất nước Annam này, một cái sự làm chủ rất hợp hiến và hợp pháp ra rít. Những đũa không phải là dân ngu khu đen, dù chúng là quan quyền vua chúa gì cũng mặc cha chúng nó, chúng nó chỉ là hạng tôi tớ, hạng làm mướn, ở đợ lấy công. Hay thì ở, đợ phút chúng nó a-la-poóc. Cũng có những hạng đầy tớ mặt mũi cô hồn, hung ác ra rít, chỉ thoáng trông thấy đã đồ mồ hôi hột, nhưng dù sao chúng nó vườn chỉ là một thứ "dân chi công bộc", phải không nào ?

Cho nên lâu lâu lại bày vẽ ra một màn bầu cử để chọn lựa người ra làm công bộc. Đứa nào coi bộ khá giả thì thí cho nó một lá phiếu cho nó làm... đầy tớ. Còn đứa nào đã từng hành nghề còm thầy còm cô, mà chỉ biết ăn hại dài nát thì vứt lá phiếu của nó vô thùng rác, là cuộc đời "công bộc" hống hách của nó đi đong, thế là nó hết được làm đầy tớ mà phải trở về làm... chủ. Nếu cuộc sống dân chủ cứ suôi chèo mát mãi như thế thì mọi việc nước đều xảy ra trong sự êm ru bà rù. Dân ngu khu đen dù chỉ còn có manh khố rách cũng lấy làm sung sướng ghê lắm; bởi lẽ chủ càng rách như sớ mướp thì cam đoan... nó bệ càng béo tốt, phi nộn phây phây, tây đen, tây trắng nhìn vào đều phải khen Annamta là một siêu cường.

Thật mà không là siêu cường sao được khi các "dân chi công bộc" phê phỡn, mấp mạp, dân ngu khu đen Annamta không sợ bị hồ mặt, vì "chó gậy hồ mặt người nuôi" chứ "chó" béo thì sức mảy mà hồ mặt. Cho nên dân ngu khu đen chỉ còn có manh khố rách mà vườn sung sướng là do lẽ đó. Nhưng đôi khi trò chơi dân chủ cũng gặp "trở ngại kỹ thuật" thì ông chủ sung sướng phải lên tiếng thay cho lá phiếu đó là cái màn "điều dân phạt tội", nghĩa là cứ dân mà ỳnh người có tội xảy ra hồi năm 1963, khiến nhà chí sĩ Năm Diệm — đặc cử tổng thống với hơn tám chục phần trăm số phiếu, chứng tỏ nhân dân "tín nhiệm" ra rít — đã phải ôm thùng nước lèo về bên kia thế giới. Không biết hồi sinh tiền nhà chí sĩ công du khi nghe thấy rít tiếng đại bác của thiên hạ dân chào thì tiếng súng ấy có nổ đòang đòang không, nhưng cam đoan rằng thì là tiếng súng sau cùng mà nhà chí sĩ được hưởng "ân huệ" thì nhà chí sĩ không nghe thấy nó nổ đòang đòang hay nổ bom bọp, không phải vì nó tịt ngòi, mà vì... "Ồi tiếng súng sau cùng ấy anh nào nghe tâm đạn đi đâu anh.."

Sau một thời gian dân đen không được làm chủ nước Annam ta, nghĩa là không có vụ bầu bán con mẹ gì hết tron khiến ông tướng quang lạc Nguyễn-Khánh cao hững tuyên bố một câu thối đầu chịu được rằng :

"Quân đội là cha quốc gia", cái sự làm chủ nước Annam ta lại được trả về cho dân ngu khu đen bằng những cuộc bầu phiếu sầm uất ra rít.

Muốn làm chủ cũng tốn kém kịch liệt chứ đâu có rơn. Mỗi lần bầu bán là một lần công quỹ quốc gia lại phải chi tiêu những món tiền khổng lồ. Dĩ nhiên, dân đen lại có dịp "thất lưng buộc bụng" đóng thuế bằng thích. Vừa mất tiền lại vừa mất máu. Mỗi lần bầu bán là một lần có vài ba mạng người phiếu điều nơi miền cực lạc vì cái sự khủng bố khốn lịn của bọn Vi-Xi. Như thế, không phải chỉ những đảng tình nguyện ra ứng cử làm "dân chi công bộc" mới là những người chịu "hy sanh", mà chính dân ngu khu đen cũng "hy sanh" thực sự và nặng nề hơn ai hết. Nhưng hiến pháp chín nút đã dạy rằng : chủ quyền thuộc về toàn dân, thế thì -đầu có được "hy sanh" cũng nên lấy làm một sự mát lòng hả dạ thật lực.

Trong cuộc bầu bí Chánh Phó vương Annam ta, quanh đi quẩn lại thế mẹ sao mà chỉ còn trần si có một liên danh độc diễn. Ông Phó vương râu kẽm bèn đề nghị rằng thì là! Chánh Phó vương đương nhiệm nên "hy sanh" cùng từ chức,

trao quyền lại cho đảng chủ tịt viện Cầu Mống xử lý đảng tở chức cái sự bầu bán cho nó sớm tụ gồm nhiều liên danh tranh cử, chứ chạy đua mà chạy một mình thì cứ tà tà đi bộ cũng tới, chán thấy mụ nội.

Chánh vương nghe xong, bèn làm một phát trả lời đại là : từ chức là trốn tránh trách nhiệm, là đào ngũ. Ra đi không phải là "hy sanh", mà là đắc tội với nhân dân và lịch sử.

Sau đó, Chánh vương lại khẳng định một lần nữa là "người" chỉ ra đi khi nào 50.1 tổng số cử tri đi bầu bắt tin nhiệm "người". Những lời vàng ngọc của Chánh vương làm dân đen cầm động đếch chịu được. Phải rồi, dân là "chủ", chỉ khi nào dân đuổi thì mới ra đi chứ 11. "nô bộc" chưa bị "chủ" đuổi mà đã ra đi thì rõ ràng là trốn tránh trách nhiệm, là đào ngũ dứt đuôi con nòng nọc rồi. Chao nên, mặc dù "chủ" đã thủng đũng nĩa, chửi chớ mắng mềo, nhưng chưa đuổi là chưa có sự ra đi ạ. Thế mới là thượng tôn dân chủ cùng minh, rất đáng nên một sự khâm phục như sau này.

Thế nhưng cái sự cầm động và cái sự khâm phục chưa được bao lâu thì cái sự théc méc đã xông xộc chạy tới. Thật vậy, sáng 15-9 trong cuộc họp thân hữu với các «đồng chí» nghị hờn từng ký giấy giới thiệu "người", Chánh vương đã tiết lộ rằng : "người" đã hội họp các tướng lãnh tư lệnh quân khu, quân binh chủng để nói với họ rằng nếu một ngày nào đó, quân đội bắt tin nhiệm "người", muốn "người" phải ra đi, xin hãy đến phủ đầu rờng nói rõ điều ấy, "người" sẽ ra đi ngay tập lực khỏi cần phải tốn một viên đạn; dù ngày hay đêm cũng được. Chánh vương lại nói tiếp rằng : "nếu có ra đi tôi giao đất nước này lại cho quân đội".

Ờ hay, sao lại thế nhỉ ? Chánh vương do dân "tín nhiệm" mà được vô ngôi nơi Phủ đầu rờng, thì sao khi bị người khác (không phải dân) bắt tin nhiệm lại vội vàng ra đi, dù ngày hay đêm cũng được ? Lại nữa, dân ngu đen làm "chủ" cái nước Annam đệ nhị cộng huệ này một cách hết sức là hợp hiến và hợp pháp, thì sao lúc ra đi Chánh vương lại trao đất nước Annam Cộng huệ này cho quân đội nhỉ ?

Chánh vương cũng cho các "đồng chí" nghị hờn hay rằng "người" đã nói thẳng với chánh phủ Mỹ là nếu Mỹ cúp viện trợ khi chỉ có một liên danh ứng cử ở miền Nam thì hãy can đảm dám nói boong ra, "người" sẽ rời Phủ đầu rờng tụt sọt 1 giờ sau đó.

Sau 4 năm lèo lái con thuyền quốc gia, tối ngày sáng đêm noi chuyện tự túc, tự cường, tự lực phát triển v.v... thế mà chỉ cần anh Hai thất cái hầu bao lại, hồng chi tiền nữa là... teo bu đi, là "người", ra đi một mạch, Thật là đáng buồn cho "người".

Những kẻ đáng buồn nhất vẫn là dân ngu khu đen Annamta. Muốn cho "người" ra đi thì phải tốn sức lao động đi bầu, phải xé lá phiếu nam thao cho nó trở thành bất hợp lệ kéo nhân viên kiểm phiếu "nhằm lẫn" thì khôn, lại phải nai lưng ra đóng thuế để lấy tiền chi phí vào cái vụ bầu bán. Ấy thế mà chỉ cần các tướng lãnh đen bảo "người" rằng : này quân đội hết tin nhiệm rồi đi nhé, hoặc chỉ cần anh Hai Mèo cúp viện trợ là "người" ra đi cái rụp.

Thế thì không hiểu cái sự chủ quyền của đất nước Annam đệ nhị cộng huệ nó thuộc về ai ? Chẳng lẽ lại để tại hiến pháp chín nút cứu sừng nói dối. Xin lương tương đề nghị với nhà nước chỉ nên tở chức trưng cầu "quân ý và Mèo ý" (quân thì do các tướng ông đại diện, Mèo thì do đại để nước cờ hoa thay mặt) về cái sự tin nhiệm hay bắt tin nhiệm quốc vương Annam. Như thế vừa đỡ tốn kém vừa hiệu nghiệm một chăm phần chăm. Thật mà, nói đại đồ xuống sông xuống biển ngộ nhờ dân ngu khu đen "tín nhiệm" quốc vương một phát, nhưng "quân ý và Mèo ý" lại phát biểu ngược lại thì có phải là nước Annam ta hóa ra có một đảng quốc vương trốn tránh trách nhiệm, đào ngũ không nào ?

Chủ quyền quốc gia thuộc về toàn dân ?

Chia buồn

PHẠM VĂN TRỌNG đã ngã vùi dưới lòng đất.

CON ONG thành thật chia buồn cùng gia đình và chúc cô Hồng đủ bản lãnh nuôi con suốt cuộc đời.

HÌM và CON-ONG

Đèn giời soi sét

Trường hợp Bà Ngô bá Thành

Lần sao người ta không phục được việc d.b. Lý Quý Chung, tay cầm biểu ngữ, miệng hô những khẩu hiệu chống đối cuộc độc diễn, ngay cả khi lựu đạn bắt đầu rơi ! Làm sao người ta không phục được, khi thấy d.b. Ngô công Đức vừa chạy theo đá quả lựu đạn mới rơi xuống, miệng vừa hô to : "Đà đảo độc tài". Và nhất là làm sao người ta không phục được sự can đảm của Bà Ngô bá Thành, vừa mới lấy lại được sự tự do có mấy tiếng đồng hồ trước đó, đã muốn có mặt trong cuộc hội thảo, mặc dầu theo báo chí, Bà đang yếu sau hơn một tháng mất tự do.

Bọn C.O không quen với Bà Thành. Và có những điều có thể không đồng ý với Bà. (Bảng chứng C.O trong nhiều số báo phang Bà rất kỹ). Nhưng thành thật mà nói, cả Tòa Soạn Nhà bếp C.O đều phải thần phục sự can đảm phi thường của bực nữ lưu trí thức này, đã hơn một lần, làm điên đầu Nhà nước, và làm thẹn mặt bọn mày râu. Thật vậy, Bà Thành (nhũ danh Phạm thị Thanh Vân) không phải là một người tầm thường, ngay cả trong giới trí thức. Mặc dầu tuổi còn nhỏ Bà đã đầu một lúc 4 bằng Tấn sĩ luật khoa của 4 nước khác nhau, và là một chuyên viên quốc-tế về Luật Đối-chiếu, vốn là một ngành Luật-học khó nhất, theo các Luật-gia (Bà nguyên là Giáo-sư các Đại-học Luật-khoa Lục-xâm-bảo (Luxembourg), Giảng-sư các Đại-học Luật-khoa Helsinki (Phần-lan) và Lisbonne (Bồ-đào-Nha). Bà nói và viết thông thạo tiếng Anh (tốt nghiệp Luật-khoa Đại-học Colombia, Huế-kỳ), Pháp (tốt nghiệp Đại-học Luật-khoa Paris), Tây-ban-Nha và Bồ-đào-Nha (tốt nghiệp Đại-học Luật-khoa Barcelone). Bọn C.O. xin lỗi, chứ ngay giới tu-mi nam-tử, được một bằng tấn-sĩ đã khờ công lắm rồi, ít ai có được 3 bằng tấn-sĩ, chứ đừng nói tới những 4 bằng Tấn-sĩ của những 4 nước khác nhau.

Đó là một kỷ lục, mà ở VN, ngay cả trong nam giới, cũng chưa ai đạt được. Mặc dầu vậy, những ai đã gặp Bà, đều công nhận rằng Bà Thành rất khiêm nhường, bình dân, tinh tình vui vẻ cởi mở, không chút khoe khoang hợm mình, (Vây thì khi thấy những kẻ bập bẹ máy tiếng Anh Lê, như cụ Nghị Trảng tới gi đố & TV, chuyên luôn cửa hậu từ thời bà Nhu, qua bà Kỳ, nay đến bà Thiệu mà vẫn lên mặt ta đây, hay khi nghĩ đến mấy cụ được sĩ bán cả liêm sĩ đê được vào HV, thì bọn Con Ong vừa nôn, vừa ợ, vừa phải khâm phục Bà Thành, từ cử chỉ bình dân, đến hành động vì dân của Bà.)

Bọn C.O đã vô cùng ngạc nhiên khi điều tra lý lịch của Bà : với 4 bằng Tấn Sĩ Luật, với khả năng ngoại ngữ (bà đã viết nhiều sách Luật, bằng nhiều ngoại ngữ khác nhau), với tinh tình bình dị mà giới sinh viên kính mến, đáng lý Bà Ngô Bá Thành ứng dụng ngồi hưởng giàu sang, phú quý một Giáo Sư Đại học kiêm Luật sư tài ba, yên phận bên cạnh chồng (một Bác sĩ cũng Giáo sư Đại học), và gia đình khá giả. Thế nhưng, Bà Thành đã từ bỏ tất cả, xuống đường chung chịu gian nan với đám người lao động, nghèo khổ, tranh đấu cho họ. Bọn C.O. tuy sắt đá trong lòng, mà vẫn phải cảm động khi thấy, mỗi lần Bà Thành bị đưa ra Tòa, là mỗi lần bị tràn ngập bởi đám phụ nữ, thuộc nhiều đoàn thể, nhiều thành phần, già có, trẻ có, tu sĩ có, buôn bán có, trí thức có, công nhân có, biểu tình tại sân Tòa, ngồi hàng buổi, chờ Bà đi ngang để chen lấn nhau ôm lấy Bà, đưa cao các biểu ngữ đòi trả Bà về cho họ. Đến nỗi về sau này, nhà nước phải mở riêng cửa sau, dùng xe hơi riêng, đem Bà đến cũng như đưa Bà về, trong lúc xe cảnh sát nghị trang, có hộ tống, chạy ngã trước để đánh lạc hướng đám người biểu tình vì Bà !

Từ ngày về nước, đây là lần thứ tư, Bà bị bắt, luôn luôn vì "tội màn chính trị". (Lần đầu tiên vì tội đòi chấm dứt chiến tranh, trong vụ án lịch sử mệnh danh vụ Hòa bình năm 1965). Và điều đặc biệt là, tất cả hồ sơ của Bà luôn luôn chỉ vốn vẹn gồm có một sự kiện : thay vì cung khai, Bà luôn luôn lên tiếng cáo buộc chánh quyền, nào là đã vi phạm nhân quyền, nào là vi phạm nhân phẩm, nào là đã vi luật, vi hiến v.v... Bà luôn luôn giữ một thái độ hiên ngang của một con người bất khuất. Đó là điều đã làm cho bọn C.O cảm phục, lúc điều tra về Bà, vì mấy ai đã làm làm được như Bà, kể cả các đảng mày râu. Học vấn uyên thâm, tinh tình khiêm nhường, can trường và hy sinh với quần chúng, quả thật Bà Ngô bá Thành là một người "đàn bà dễ có mấy tay !" Nhất là lại càng hiếm trong một xã-hội chỉ biết nịnh bợ, tiền tài và hưởng thụ ! Bọn C.O xin ngả nón, đầu cho có bất đồng quan điểm gì đi chăng nữa.

Người và việc...

● THIÊN KHÔI

Hết thuốc chữa

Chánh Vương vừa cho biết rằng chuyên Thiệu-Kỳ đã hết thuốc chữa. Theo lời Chánh Vương, từ hơn một năm nay ông Kỳ lên chơi ông nhiều cú, đã mại lý ông công khai, ông Chánh còn kể cả chuyện ông Phó đòi dọn nhà vô đình ĐL rồi chuyên đi dự hội nghị gì đó mà ông Phó có hành vi muốn chơi trời trước ông. Vẫn theo ông Chánh, cái bắt tay cuối cùng của hai ông là cái bắt tay ngày quân lực 19-6.

Thế là mộng hòa giải Thiệu Kỳ Minh của ông Tướng Tr-v-Đôn đã tan theo mây khói. Theo lời kể của một cựu Tướng lãnh: ông Đôn đã ập cả ba ông tại nhà riêng mỗi ông, ông Kỳ cho biết ông vẫn giữ ý định hòa giải với ông Thiệu. Ông Minh cười: Tôi bao giờ chẳng chủ trương hòa giải, còn ông Thiệu đáp: ông vẫn muốn đoàn kết anh em quân đội nên ngồi với nhau. Được lời như chơi tấm lòng ông Đôn ra về tin tưởng mình sẽ là người hàn gắn được tình huynh đệ chi binh đã «bình» nhau từ lâu vì quyền lợi cá nhân. Nhưng cái khó cho ông Đôn là làm sao để cả ba ông gặp được nhau, mà gặp ở đâu đây, ông nào sẽ tới với ông nào trước.

Vẫn theo lời kể của ông cựu tướng lãnh, thì khi ông Đôn tới với một ông Tướng lớn đương quyền và đưa đề nghị với ông này, mời cả ba ông tới nhà ông Tướng, để rồi anh em nói chuyện hòa giải, nhưng ông Tướng lớn đã lắc đầu đáp: Không được đâu, lỡ gặp nhau mà không hòa giải được, ba ông lại chửi nhau ngay tại nhà tôi thì thêm khó khăn ra.

Ông Đôn buồn quá ra về, và ông đã lên phi cơ quân sự Mỹ làm một chuyến Mỹ du theo lời mời của ông Sullivan. Hiện nay ở Saigon, ông Kỳ Minh đã kết hợp và cương quyết «pinh» ông Thiệu tới cùng, đúng là hết thuốc chữa.

Chưa bán Đàng

Theo các báo thì sau khi ông ứng cử viên TT đọc diễn văn trong chương trình vận động bầu cử, UCV mà đọc diễn văn thì cũng lạ, mà lại cho phép đối lập chỉ trích thì càng lạ hơn, và ông Đôn đã lên tiếng ca ngợi, cùng tiên đoán ông Thiệu sẽ đắc cử với 70 hay 80% phiếu. Dự luận đã cho ông Đôn là can đảm, can đảm hơn cả ông Nghị Ngải, lãnh tụ đảng con quay đã khen ngợi ông Thiệu can đảm khi ra tranh cử một mình.

Ông Ngải cũng như ông Đôn, ngày xưa ở trong những đảng, những mặt trận đối lập cùng mình với ông Thiệu, các ông đã chống ông Thiệu còn hơn chống Cộng sản, nhưng rồi gió đã xoay chiều, ông Ngải đã khen ngợi, ca tụng ông Thiệu trước và sau đó là ông Đôn.

Nhưng bây giờ đây vẫn phòng báo chí của ông Đôn cho biết, bằng thông cáo hân hoan, là ông Đôn đã đi Mỹ từ khuya, và những lời tuyên bố được nói là của ông Đôn đều thất thiết, ác ý, Ông Đôn sẽ về và sẽ mở cuộc họp báo làm sáng tỏ dự luận. À thì ra ông Đôn chưa bán đàng, chưa bán lực lượng để làm đối lập có mời. Nếu đúng như vậy thì cái gọi là liêm sỉ, trong ông Tướng còn có một chỗ để ngồi xếp chân cái ghế chủ tịch Hạ Viện đầu số quý giá gì cho lắm mà ông Đôn phải đem bán nó đi một cách quá rẻ như vậ.

Nói và làm

Ứng cử viên Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu đã thực hiện lời nói của ông nói trên Ti vi ngày vận động xin phiếu. Ông nói là ông chấp nhận cho mọi người được quyền chỉ trích ông, nhưng phải ôn hòa và đúng luật còn gây bạo động thì ông cho áp dụng biện pháp mạnh để bảo vệ uy quyền Quốc Gia.

Ông TT đã cho áp dụng biện pháp mạnh, mấy ngày nay từ Saigon qua Chợ Lớn đều ngập ngụa khói cay, cảnh sát đã chiến từ ngày phong trào thương phế binh sếp, bị thất nghiệp; nay đã có việc làm, các khiên mây được đem đánh bóng trở lại các mặt nạ ngửa hơi cay được lau chùi sạch sẽ, các thùng lựu đạn cay mới được viện trợ được đem ra sử dụng, các ma trác được chùi xi ra trắng cho lên, sặc.

Những trận đụng độ đã xảy ra, ở Vạn Hạnh, ở Đại học xá, ở trước Hạ viện, nhiều công sản quốc gia như xe hơi cảnh sát bị hỏa thiêu, nhiều tư sản dân chúng cũng đã bị đập phá. Saigon

đã xuống đường chống lại sự độc diễn của ông Thiệu bằng hành động những hình nộm bị đốt, hình ông TT được đem đặt trước mấy nệm nhang để thờ như thờ người đi về quê. Nhiều bích chương LD 1 bị lột xuống xe bỏ, hay thêm chữ vẽ râu. Những lực lượng xuống đường vẫn là SYHS, rồi chánh khách, lãnh tụ đảng, các lực lượng tôn giáo, nay mai phết binh nhảy vào vòng chiến, kéo theo cả các lực lượng lao động.

Saigon rồi Huế, nay mai Cần Thơ những xáo trộn chắc chắn sẽ được nối tiếp càng lúc càng mạnh từ nay cho tới ngày 3-10 và sau cả ngày 3-10 nữa Saigon còn sốt các tỉnh khác còn nóng lạnh và lẽ dĩ nhiên những cuộc phản công của những lực lượng an ninh cũng sẽ ngày một leo thang.

Mới là ứng cử viên Tổng Thống mà ông Thiệu nói đã 1m, nay mai ông đắc cử Tổng thống thì có lẽ ông chưa nói đã làm, vậy tin đi bà con cả nước, ông sẽ đem lại được hòa bình, đem lại cơm no, áo ấm, hạnh phúc cho toàn dân. Ông Thiệu năm 71-75 chắc chắn không phải ông Thiệu năm 67-71. Ông Thiệu năm 67-71 là một người khác, đã không làm được gì cho dân chúng cho đất nước suốt 4 năm; còn ông Thiệu 71-75 sẽ làm được nhiều việc. Không tin đi hỏi mà coi, ông Thiệu 71-75 sẽ đáp là: Ông Thiệu 67-71, moa không quen biết gì lúy, nghe tên vậy thôi.

Cần kiểm

Ông TT than rằng ông đã phải xài cái xe Mecedes cũ của ông Diệm để lại, vì quá già, nên xe bị Pan luôn, có lần xe nằm đường ngay ở Tân sơn Nhất, các nhân viên an ninh phải xúm vào đẩy làm cho dân chúng đứng quanh ấy phì cười. Ông TT phân bua: Ấy vậy mà người ta dám nói tôi sắm một cái tàu đi cầu cá cả triệu đô la. Cái máy tàu đó là máy Honda, trị giá có 100.000đ. Tôi vì cần kiểm nên đã không dám mua xe Mecedes mới nữa là.

Cái xe cũ của ông Diệm nghe đâu có nhiều huyền thoại, như vỏ xe làm bằng thép dày; đạn dui sét bắn không lủng, cả kính chắn gió cũng vậy. Vỏ xe là loại cao xu đặc biệt, cần phải lựu đạn cũng không hề hấn,

nếu vỏ xe chẳng may trúng đạn lủng, thì ruột xe cũng chỉ xì có một ngăn chứa hơi thôi và xe vẫn phom phom chạy như thường. Trong xe lại có máy điều hoà không khí, máy điện thoại siêu tần số, gọi sang Hoa kỳ cũng được. Vì cái xe quý như vậy nên ông Thiệu tiếc phải xài, chứ loại xe đó bây giờ hiếm lắm. Cứ kể nếu ông Tổng Thống muốn, ông đặt làm một cái mới cũng không sao, chỉ hơi lâu một tí, còn giá tiền thì cho là 10 ngàn đơn một cái đi, nếu tính theo giá 275 tỉ một đơn, cái xe đó cũng chỉ tới gần 3 triệu thôi chứ mấy. Vì xe là công sản Quốc Gia nên sức voi mà ông Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu 3000%. Uy tín quốc gia là cần thiết, ông Tổng Thống nên đặt mua một cái xe mới để tránh những trường hợp bị pan như đã xảy ra nhất là hôm nào xe bị pan khi ông đang trên đường đi tới dự cuộc diễn binh thì kỳ lắm Ông nên đặt mua ngay đi để cho kẻ sau này kế tục nghiệp ông sẽ hãnh diện nói với dân chúng. Tại xài cái xe của Tổng Thống Thiệu để lại.

Có kẻ cho rằng, với quyền lực nghiêng trời lệch đất, ông Tổng Thống ra lệnh cho bất cứ ai cũng được, thì ra lệnh cho một cái máy xe hơi bị pan nào có khó gì. Nhưng một lời nói của ông Tổng Thống là trọng nên toàn dân hãy cứ tin là ông Tổng Thống là người cần kiệm nhất nước, cần kiệm hơn cả những vị vua chúa các quốc gia khác, nhất là các nước Cộng Sản. Kẻ nào dám nghi ngờ lời ông nói là vi hiến.

Đêm ngủ ngon nhất

Dường như ông Tổng Thống chưa có đêm nào ngủ ngon bằng đêm sau khi nghe ông Nixon hợp báo nói: Không cúp viện trợ ở Việt Nam, không chấp nhận một cuộc binh biến ở Nam Việt Nam, và vẫn tiếp tục ủng hộ ông Thiệu.

Như vậy thì ông Tổng thống khỏi lo là mình sẽ phải rời khỏi dinh Độc lập một giờ sau khi Mỹ cúp viện trợ để chống lại sự độc diễn của ông như ông đã nói. Bây giờ thì ông vững tâm đi một con đường của ông phải đi. Ông có thể vừa đi vừa đọc một câu tương tự như câu nói của Nguyễn văn Học: Đường đi khó không khó vì CS phá thói, vì quan, dân chống đối, nhưng chỉ khó vì lòng người Mỹ khi muốn cắt viện trợ mà thôi. Có người cho rằng, lẽ ra ông Nixon cũng muốn cắt viện trợ

theo sự đòi hỏi của bọn phản chiến Mỹ cơ đấy, nhưng ông Nixon đã nghe được câu nói của Tổng Thống: Nếu người Mỹ cắt, tôi sẽ ra đi nhưng mà tôi khinh, vì người Mỹ phải quan niệm viện trợ là một sự đầu tư vào công cuộc chống cộng để bảo vệ cho thế giới Tự Do trong đó có cả nước Mỹ, chứ không thể quan niệm Viện trợ như một thứ đồ bỏ thì nay dọa cắt mai dọa cắt Ông Nixon sợ bị ông Tổng Thống khinh nên đã gồng mình tuyên bố tiếp tục viện trợ.

Chỉ đau cho ông Đặng đức Khôi, con rể ngoại trưởng Trần văn Lâm phụ tá cùng của ông Phó lặn lội sang tận Mỹ để yêu cầu Mỹ cắt viện trợ làm áp lực bắt ông Thiệu rút.

Sau đêm ngủ ngon trên, sáng dậy soi gương, ông Tổng Thống thấy mình trẻ hẳn lại 10 tuổi. Tiếc là không có người Nghị Sĩ Nguyễn văn Ngải lúc đó để ông khen ngợi mái tóc của quân vương sáng bóng hơn cả những đồng đô la viện trợ.

Từ chức để phản đối

Ông Thant Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc đã cho biết là ông sẽ từ chức để phản đối cuộc chiến tranh diệt chủng ở Nam Việt Nam, cuộc chiến tranh tàn sát cả cỏ cây, người, vật v.v... Người Việt nghe ông nói lấy làm cảm động lắm, nhưng tiếc là lời tuyên bố quá muộn, nếu không làm, ông Thant giữ chức vụ trên từ 8 năm nay, mà trong từng ấy năm trời ông chỉ làm những chuyện đầu đầu chẳng mấy khi nói tới vấn đề Việt Nam cả.

Cũng chẳng bao giờ ông tới thăm cái xứ đau khổ vì cuộc chiến tranh diệt chủng này, mặc dù hàng năm ông vẫn về Miến Điện là quê hương ông để ăn tết; mà Miến Điện chưa đầy nửa tiếng máy bay phản lực đi VN.

Nhưng dù sao thì muộn cũng hơn không, ông đã nói lên sự thực đau xót đang diễn ra ở VN; giữa những người VN với nhau. Hiện nay còn nhiều nước đang muốn giữ ông lại ở chức vụ trên thêm bốn năm nữa. Nếu ông ở lại, rất mong ông làm một cái gì cứu thế hạ để chấm dứt cuộc chiến tranh đơ bần này.

Ông Phó khoái

Ông Mac Govern bây giờ là đồng chí của ông Phó vì thế ngày đồng chí Mac Govern đi Đông kinh, ông Phó đã ra tận sân bay đưa tiễn và không có cái đá nào xị ra, Tối Đông kinh, ông Mac Govern còn cay cú sau chuyện bị đàn chào một cách trợn; thế ở nhà thờ Giông Chúa cứu thế, nên ông tuyên bố với báo chí Nhật bản là:

Người Mỹ sẽ không ủng hộ một chính phủ không được lòng dân và ông Thiệu sẽ tự động phải ra đi sau khi Mỹ rút hết quân Ông Mac Govern còn nói tiếp ông sẽ vật đứng Thượng Viện Mỹ cắt ngay viện trợ cho VN nếu ông Thiệu vẫn tiếp tục độc diễn.

Chắc chắn ở VN khi được nghe những lời tuyên bố của đồng chí Mac Govern như vậy, ông Phó sẽ hết sức khoái cái lỗ nhĩ. Hiện ông Phó rất mong ông Mac Govern chấm dứt ngay những chuyến thăm viếng ở Nhật bản, nhất là những chuyến đi thăm các em gái Giết Sa Phù Tang để về Mỹ cho sớm, ngõ hầu đưa vấn đề vừa nói ra trước Thượng Viện Mỹ cho kịp thời gian tính.

Hàm Thụ Đại học

NHẬN: Ghi danh... nộp đơn thi
Lo bài học đầy đủ

— Có hướng dẫn học tập và giải đề thi
ĐẠI HỌC không bắt buộc sinh viên tới trường.
Xin liên lạc RUNG ÂM HÀM THỤ

Đại Chúng

66-B Công Lý Saigon Đ 91134

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gầy tai trần
Đạn đầu bán xẻ guom đầu chém ruồi
VĂN QUÂN hạ thủ

Những "phát giác mới" của T.T

Lần thứ hai, TT Thiệu có thêm bài nói chuyện dài trong cuộc vận động tranh cử một mình của ông. Lần này, cử tọa được nghe TT nói là 417 nghị cục, những đấng đốc lòng ủng hộ liên danh Dân chủ, được TT mời từ các nơi hang cùng ngõ hẻm về cho ăn tiệc, cho bắt lửa Zippo, cho ở khách sạn sang trọng và cung cấp đầy đủ mọi tiện nghi, phí tổn khác.

Trong trường hợp này, không hiểu Tổng thống đã xài tiền của Ngân quỹ Quốc gia hay của riêng ứng cử viên Nguyễn văn Thiệu? Nhưng điều thắc mắc này không quan trọng. Dù là tiền của nhà nước hay của riêng ứng cử viên, cũng vẫn là tiền của TT Thiệu. Ông có quyền tiêu xài thả cửa vì đã có "viện trợ Mỹ"!

Nhận xét chung về cuộc nói chuyện với các nghị cục, TT đã có vẻ dồn mọi sức lực, hân học vào hai ông Minh, Kỳ mặc dù đã không còn trong cuộc chạy đua nữa. Tổng Thống đã có những nhận định mới như sau:

1 - TT kết án những kẻ rút lui không chịu chạy đua với TT, để TT chờ vợ có một mình, là những kẻ "lưu manh" mưu đồ chơi trò ma giáo, mà cứ gọi là "ái quốc, vì nước vì dân." Những kẻ này, TT vì von, đã chỉ trò đánh bạc chứ không phải làm chính trị. Nhưng "đầu là đá banh hay đánh sóc đĩa, đã ghi tên tranh cúp hay đã đặt tiền là phải đánh, đầu có thật lài được..."

Theo TT, đã làm chính trị thì không bao giờ được "rút lui" cả. dù người ta có gian lận, có mờ ám đi nữa. Rút lui là đánh bạc. Mà kẻ cả đánh bạc, cũng không được quyền rút lui. Qua những nhận xét đặc biệt đó, hình như Tổng thống cũng là một tay đánh bạc giỏi lắm?

2 - TT lại nhấn mạnh rằng "chính ông Minh, ông Kỳ đã coi thường cả quốc gia này và chính các ông đó đã "hê hóa", biến cuộc bầu cử này thành trò hề đối với dư luận quốc tế."

Như vậy, phải chăng TT đã chính thức xác nhận cuộc bầu cử sắp tới đúng là một "trò hề" mà thủ phạm gây ra là hai ông Minh, Kỳ? Người ta đã tạo ra một "trò hề" như thế mà TT cứ tham dự, không hiểu nó có hết "hê" được hay không?

3 - Đề cập tới các hình thức làm bất hợp lệ lá phiếu, TT nói: "Có gì đâu, cái gì không hợp lệ là bất hợp lệ? Và có tới 136 cách làm cáo lá phiếu trở thành "bất hợp lệ". Theo TT, cách hay nhất là những người không tin nhiệm tôi, cứ việc bỏ bì thư không hoặc xé rách lá phiếu, vẽ râu, móc mắt hoặc gạch mặt, cũng là những hình thức bất hợp lệ..." TT còn bảo, chính Bộ Thông tin sẽ chỉ dẫn cho cử tri cách làm bất hợp lệ lá phiếu.

Nếu vậy, TT phải cảm ơn các anh em sinh viên học sinh vì anh em là những người đầu tiên đã chỉ dẫn cho cử tri cách "bất hợp lệ" lá phiếu như lời TT nói. Thế mà anh em lại bị các đảng bán dân ngăn cản, bắt bớ, phải chăng các đảng này đã làm sai lời TT tuyên bố.

4 - TT nhiệt liệt ca ngợi khoản 7 điều 10 - khác với lập trường năm 67 - và cho rằng nhờ điều khoản này mà ông mới được "tranh cử một mình". TT lớn tiếng: "Nếu tôi thua ông Minh hay ông Kỳ, tôi không nhục, nhưng thua ông Đạo Dừa, tôi nhục lắm!"

Nói như thế, hình như TT không được tự tin lắm. Ông sợ thua ông Minh ông Kỳ và ngay cả ông Đạo Dừa nữa! Mà thua ông Đạo Dừa thì nhục thật, cho nên nhờ khoản 7 điều 10 đã loại được ông Đạo Dừa, rồi loại luôn được cả ông Minh, ông Kỳ, và bây giờ, chỉ có một mình thôi, Tổng Thống chẳng sợ thua ai nữa chẳng sợ "nhục" nữa! Khoản 7 điều 10 thật có ích lợi.

5 - Tổng Thống nói nếu muốn đắc cử thì cũng phải đạt trên 50 phần trăm phiếu bầu, nếu không, "người lãnh đạo miền Nam chẳng có đủ uy tín nói chuyện với phe bên kia, trong khi CS với lối bỏ phiếu trong rừng, lúc nào cũng thắng cử 90 phần trăm". TT lại vì von, đó là tình trạng "người ta đi xe Hoa kỳ, mình đi xe be và người ta ngồi

ghế salon, mình ngồi ghế đầu!" Ngoài ra TT còn than phiền "năm 67, đắc cử với 35,7 phần trăm là một điều nhục nhã cho tôi và tôi đã ôm mối nhục này suốt 4 năm..."

Thật tội nghiệp cho một vị TT phải ôm mối nhục suốt 4 năm như thế. Hèn chi TT đi tự ấn định sẽ phải đắc cử trên 50 phần trăm để khỏi nhục vì "đề có uy tín" mà nói chuyện với bên kia.

Thật ra, TT không những đã thất, ông có thể đắc cử trên 99 phần trăm, hơn cả CS với cuộc "bầu cử trong rừng" của chúng. Và trong trường hợp này, chắc chắn TT sẽ có thừa "uy tín" để làm cho CS không dám nói chuyện với TT nữa, chính sẽ nhường xe Hoa kỳ cho TT đi, nhường ghế salon cho TT ngồi, TT không còn phải đi xe be và ngồi ghế đầu nữa!

6 - TT còn đe dọa: "Nếu có ra đi, tôi giao đất nước này cho quân đội vì tôi tin là quân đội quyết tâm chống cộng."

Với câu nói trên, e rằng TT đi làm hơny hai chữ "Dân chủ" mà ông dùng để đặt tên cho liên danh Thiệu Hương. TT đã quan niệm đất nước này như một thứ đồ vật, một món quà, muốn trao cho ai thì trao, không cần biết đến ý kiến của dân. Ông ý là "quân đội quyết tâm chống Cộng" nhưng còn dân chúng thì sao? Và lại, sau này, nếu TT có phải ra đi và đất nước vào tay ai thì do Hiến pháp, do cuộc bầu cử, chứ không thể do ai tùy hứng "trao cho" được!

Hy vọng, TT chỉ nói đùa thôi chứ không lẽ ông lại có thái độ "không ăn thì đạp đổ" như thế!

7 - TT luôn luôn tỏ ra là một người hay vì von. Ông nói: "Tôi hành sự như một nàng dâu về nhà chồng. Dù rất yêu chồng nhưng nếu gia đình bên chồng không chịu, tôi đành chấp nhận ra đi vì chính hạnh phúc của chồng..."

Sơ sính tư cách một vị TT lãnh đạo quốc gia với thân phận một nàng dâu về nhà chồng thì quả là một sự so sánh mới lạ, chỉ có TT Thiệu mà thôi. Có điều TT lại quên không nghĩ rằng một nàng dâu về nhà chồng mà bị cha mẹ, gia đình nhà chồng "không chịu" thì có phải là nàng dâu dám không? Và gia đình nhà chồng ở đây là gia đình nào? TT Thiệu vẫn lập đi lập lại rằng, ông chỉ đi khi nào Mỹ cúp viện trợ. Vậy, gia đình nhà chồng ở đây phải hiểu là nước Mỹ và do đó tất phải có một ông chồng Mỹ? Ông chồng Mỹ thì không thể khác hơn là ông Bunker vậy! Tất nhiên, đây cũng chỉ là một sự vì von, một điều "giấu giếm" mà thôi.

8 - Tổng thống nhắc lại: "Nếu Mỹ chủ trương cúp viện trợ khi chỉ có 1 liên danh tranh cử thì hãy can đảm nói thẳng ra". Và Tổng thống sẽ tức khắc rời khỏi dinh ĐL ngay 1 giờ sau đó. TT nói tiếp: "Nhưng nếu chính phủ Mỹ qua nhiệm viện trợ là một sự bố thí để lúc cần thì nay dựa cúp, mai dựa cắt, một dựa xén thì, nói xin lỗi, tôi sẽ ra đi, nhưng mà tôi khinh..."

Thật ra, không hiểu Mỹ nó có sợ TT Thiệu, nói xin lỗi, "khinh" nó hay không? Hơn nữa, tổng thống vẫn bảo ông ra ứng cử một mình cũng vì đại cuộc quốc gia, vì muốn cứu nước, nhưng nay, chỉ vì Mỹ nó dựa cúp viện trợ mà tổng thống lại chấp nhận "rời dinh ĐL ngay 1 giờ sau đó" thì chẳng hóa ra TT đã bỏ rơi đất nước này hay sao? TT không thương dân sao? Nhưng may mắn là Mỹ nó đã "không có can đảm" cắt viện trợ của TT Thiệu nên TT vẫn còn ở lại!

9 - Ngoài ra, khi đề cập tới ông Phó Kỳ, TT đã chép miệng phàn nàn: "Phó TT của mình đã kích tùm lùm quá, không được lịch sự như PTT của người ta."

Điều đó đúng lắm, PTT mình không lịch sự được bằng PTT của người ta. Nhưng không hiểu khi nói như thế, Tổng thống có nghĩ rằng TT mình có lịch sự được bằng TT của người ta không?

10 - Về số phiếu đắc cử, Tổng thống nói: ông mới chỉ ấn định nếu không được 50, ông sẽ rút lui nhưng ông chưa nói được bao nhiêu phần trăm ông mới chịu ngồi lại. Theo TT "không phải cứ được 50, cộng với một vài phiếu là tôi chịu ngồi lại đâu. Tôi sẽ nói điều đó vào ngày 4-10!"

Theo đó, TT có vẻ rất tự tin. Không phải cứ được 50 phần trăm cộng với một vài phiếu là TT chịu ngồi lại. Như vậy, chắc là phải hơn số đó nhiều TT mới chịu ngồi. Ông sẽ trả lời dứt khoát vào ngày 4-10. Với tình trạng này thì chắc chắn hơn đó, TT sẽ có tới 99 phần trăm để đắc cử, hơn cả tỉ lệ cuộc "bầu cử trong rừng" của CS..

Đó là "10 điều tâm niệm", bọn C.O xin được phép phân tích trong bài nói chuyện của TT trước 417 nghị cục vừa qua mà không có một lời phê bình nào.

Ô. Thiệu: một dị nhân?

Tham dự cuộc hội thảo do khối Xá hội Hạ viện tổ chức vào cuối tuần qua để phân đôi cuộc tranh cử một mình của TT Thiệu hầu hết các hội thảo viên đều có ấn tượng hừng hực lời ông Thiệu ra là một mình mà cả khí sôi nổi. Và ông Thiệu sau khi được đưa lên bèn mổ, đã trở thành một nhân vật có nhiều khả năng kỳ dị không giống ai cả.

Theo lời tường thuật của các phái viên được tham dự buổi hội thảo, địa biểu Ngô công Đức đã có một phát giác mới lạ... Chỉ nhìn khuôn mặt TT Thiệu trên truyền hình là biết tất cả những điều chúng ta nói hôm nay là nước đổ lá môn. Đối với chính quyền này luật pháp chỉ dành cho đối lập, vậy thì luật pháp không thành văn bản nữa.

Những lời phát giác trên của ông Đức cũng được dân biểu Nguyễn đắc Dụng đồng ý. Như vậy, không hiểu "khuôn mặt" ông Thiệu trên đài truyền hình" nó ra làm sao? Một khuôn mặt mà chỉ nhìn thôi cũng đủ biết "tất cả những điều chúng ta nói hôm nay là nước đổ lá môn" thì chắc hẳn phải là một khuôn mặt cứng lắm, trơn lắm, và lì lắm nên mới có thể như thế được. Không biết đó có phải là điều hai ông Đức và Dụng muốn nói không?

Sau khi hai đồng viên mô tả "khuôn mặt" TT Thiệu, nhà dân biểu nhất cử Trần công Quốc bèn đi một đường châm biếm: "Nếu cả nước chỉ có ông bà Thiệu đi bỏ phiếu mà bà Thiệu không bỏ cho ông Thiệu thì ông ta vẫn có đủ tỉ lệ để đắc cử."

Nếu đúng như vậy thì ông Thiệu là một người có tài, một "vị nhân" như lời đại đế Nixon từng khen ngợi. Vì nếu không có tài thì làm sao có thể bày ra được cuộc bầu cử chỉ có mình tranh cử với mình, rồi mình cũng phụ nhân đi bầu, nếu phụ nhân "bất tín nhiệm" cũng vẫn đủ tỉ lệ 50 phần trăm để đắc cử?

Tiếp theo d. b. Ngô công Đức lại xin được nhận xét thêm về TT Thiệu: "Ông Thiệu chỉ sợ có người Mỹ vì chính ông ta tiêu liệu hết phần ứng của chúng ta mà ông ta vẫn lì ra Phải đuổi Bunker về và không chấp nhận viện trợ Mỹ kèm theo ông Thiệu."

Một vị TT mà chỉ biết sợ Mỹ thôi, không sợ dân chúng trong nước như thế, đúng là một vị TT can đảm. Thế mà ông Đức lại không "chấp nhận" viện trợ Mỹ kèm theo ông Thiệu, Phải chăng ông Đức mô tả vì von vị Tổng thống của ta với môn hàng viện trợ Mèo?

Nhưng có lẽ không có điều nào mới lạ bằng phát giác sau đây của D3 Nguyễn đắc Dụng "Ô! TT Thiệu không phải là người VN, không hiểu tiếng Việt tên của là Louisa Thiệu và ông chỉ nghe được tiếng Mỹ."

Thôi bỏ mẹ, một vị Tổng thống An nam mà lại không phải là người An Nam, không hiểu tiếng An nam, chỉ hiểu tiếng Mỹ thôi thì dân chúng xứ này sống thế nào nổi? Này không hiểu ông Dụng đã dựa vào đâu mà phát giác như thế? Có lẽ ông đã dựa vào thái độ và hành động của ông Thiệu trong cuộc tranh cử này, hình như ông Thiệu đã không nghe tiếng Việt mà chỉ nghe tiếng Mỹ!

Những lời mô tả về Tổng thống Thiệu còn dài nhưng không tiện ghi hết ra đây vì càng ghi; tổng thống lại càng biến thành một nhân vật kỳ quái mà có khi chính tổng thống cũng không nhận ra mình nữa!

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG

COTRACYN

- 2 TRUY-SINH (antibiotiques)
- 3 KHÁNG-SINH (sulfamides)
- SINH-TỐ B12 (vitamine B12)

XIN NHỚ NHẬN HIỆU TRÁI TIM

BỐC THÔI

Độc giả chữ bố Con Ong

Có những độc giả khoái Con Ong thì bốc thơm nhưng lại cũng có những độc giả không khoái Con Ong vì một điểm nào đấy, nên đã bốc thối bằng cách chữ bố Con Ong vài ba phát. Vốn là những đũa rất có thiện chí, chịu những sự phê bình để sửa chữa ngõ hầu phục vụ độc giả một cách tích cực hơn nữa, nên Con Ong xin đăng tải một đoạn thư sau đây của bằng hữu Thiệu Đức Nguyễn (Phú Nhuận) gọi là cho có sự đồng đều giữa bốc thơm và bốc thối.

Mấy số báo gần đây, Con Ong đã làm độc giả bức mình và hoài nghi, bởi lẽ C.O. đã lược chín như hai ba ứng cử viên Hạ Bộ rồi sau đó lại thấy đăng luôn bức thư thanh minh thanh nga của các nan nhân, và đăng một cách khơi khơi, không xác nhận, chẳng phủ nhận, cũng không có lời bình hay bào chữa chi hết.

Nên chỉ đã có những luồng dư luận như sau :

1 - C.O. đã đăng sự thật, nhưng sau đó bị áp lực nặng nề của các ứng cử viên xấu số này, bằng vũ lực hay đức Thánh Trần, bằng tình cảm hay mỹ nhân kế, nên đành phải nói lại cho rộng đường dư luận.

2 - C.O. không đến nỗi tồi tệ như vậy, nhưng C.O. làm việc hăm hồ và quá tếu, không cần nhắc kỹ lưỡng nên "đánh oan người lương thiện".

Vậy đâu là sự thật hở các cha?

Lý do thứ nhất, nếu bảo rằng C.O. bị mua chuộc, sao tên tử phú khốn lìn Siu Phuong nó không làm cho C.O. có vôi lại đi. Nếu sự vũ lực thì những tên cường quyền ăn có và yểm trợ cho Siu Phuong nó cũng xin tí huyết C.O. từ khuya vì trong khi nhà nước và các báo chí khác đã im tiếng, riêng C.O. vươn lên nhai chữ hoai. Còn biểu rằng C.O. bị mỹ nhân kế thì cũng khó tin lắm. Những tên mặt sứa gan lim như C.O. mà làm vào mê hồn trận của lá đa thì có mà loạn ! " Xin lỗi em nhà. Lá đa của em thơm thì thơm thiệt, anh em ghé làm, nhưng cái sự bẻ bời của bố em, anh mà đầu diêm thì để anh bán cha nó cái tòa soạn C.O. này rồi anh và bề lủ của anh cuốn gói ra đi khỏi cái đất Saigon có ít người yêu nước nhưng nhiều rác rưởi này. Như vậy lý do này đêch đứng vững".

Lý do thứ hai, quần hùng cho rằng CO hồ đồ quá và tếu quá. Không hề những tin tức thuộc loại quan trọng không được phối kiểm điều tra kỹ lưỡng sao? Nhận được bức thư của một người nào đó tố cáo và chữ bố một người khác, bộ cứ nhắm mắt chữ trời hột sen sao.

CO là một tờ báo nham nhở nhất thế giới, những cái nham nhở dễ thương, bởi vì C.O. kỳ theo đóm ăn tàn, chỉ biết chích, chích đủ mọi hạng người, từ các đảng mặt to tai chó tây đến những tên gian thương bỉ đĩ, đúng là thiết diện vô tư, mặt sắt đen xì, cóc có sự thẳng nào con nào. Do đó dân chúng mới cưng CO và chỉ lo ngay ngáy một ngày gió thổi mưa sấm nào đó. CO làm quá, chúng nó hòa nhau giết chết thì các độc giả của CO sẽ buồn tình ra rít, mất bố nó cái thú rung đùi ngâm pipe đọc CO.

Nhưng đừng thấy độc giả cứng quá xá mà làm bậy nghe. Lần này chỉ chữ sơ sơ, nếu tái phạm sẽ có châu chửi như mất gà.

Và CO xin trả lời.

Xin trả lời rằng : Đúng !

Quả rằng thì là trong số các ứng cử viên Hạ Bộ, C.O. có soi tái đồng chóc Phạm Hữu Giao đâm bảy phát liền. Soi tái từ lâu rồi. Tất nhiên trong lúc chữ loạn tiết canh lên 1, cũng có điểm sai và có điểm đúng. Với những điểm nào sai, người ta có quyền thanh minh, yêu cầu C.O. cải chính. Người làm báo có lương tâm không thể nào phê lờ cái chuyện đó được, nên buộc lòng C.O. phải cho đăng tải nguyên văn lá thư của cái ông Cái Bang áo bản đó. Nhưng việc cải chính là một chuyện, còn sự suy luận của độc giả đối với tư cách của ông ta trong bốn năm qua tại Hạ Viện như thế nào thì hà tăng phải "phụ đề" mà lam chỉ cho tốn giấy mực.

Chính cũng vì lẽ đó mà C.O. đã đăng một cách khơi khơi, không xác nhận, không phủ nhận mà cũng cóc có lời bàn của Mao Tôn Cương.

Riêng về những tin tức đề thoi tham nhũng, uýnh cường hào ác bá, C.O. cũng phải cần nhắc rất kỹ lưỡng trước khi mần. Thứ hỏi rằng từ trước đến nay, C.O. đã uýnh trật vụ nào đâu?

Mấy trăm gia đình ở Qui Nhơn kêu trời

Một số các đơn vị Đồng minh thuộc lực lượng Củ Sấm và Mèo đã tới quận Phú Cát đóng quân, chiếm đất của dân chúng lập doanh trại rồi khai quang lung tung thiên, nói là sẽ bồi thường nhưng rút cuộc để lâu cắt trâu hóa bùn, tình trạng kéo dài cả mấy năm nay chả bồi thường chi hết chọi.

Có ba vụ chiếm đất tất cả. Vụ thứ nhất xảy ra ở Vĩnh Trường. Các sản chủ liên hệ gồm 36 người và diện tích giải tỏa lên tới 120.000 mét vuông. Tài sản bị giải tỏa gồm 6 ngôi nhà, 600 ngôi mộ và hàng trăm cây trái hoa màu.

Nơi đây các bộ pháo binh Củ Sấm chọn lựa làm chỗ đóng quân. Mồ mà ông bà tổ tiên cùng nhà cửa vườn tược trong phút chốc đều đi doang hết. Dân chúng đòi miết, họ mới chỉ thị cho những thùng đạn không đem về làm củi và một số bao gạo mỗi bao trị giá chừng hơn hai ngàn bạc.

Tại Tân Xuân cũng có 6 ngôi nhà và 8 vườn cây ăn trái bị giải tỏa và đơn vị chiếm đóng là đại đội 9 tiểu đoàn 3 lực lượng Củ Sấm.

Dân chúng kiện lên kiện xuống, khiến cho Tòa Hành Chánh Bình Định phát sốt ruột nhưng không có cách gì khác hơn là một sự giải đáp cù nhầy : "Tòa tôi rất thông cảm mọi sự thiệt thòi của đồng bào, nhưng còn biết bao nhiêu trường hợp khác đã xảy ra mà đâu có được bồi thường thỏa đáng.

Nhưng vụ lớn nhất ở Bình Định có lẽ là vụ đồi Núi Một. Số sản chủ liên hệ lên tới 161 gia đình và diện tích chiếm dụng là 150 mẫu. Nhưng đơn vị chiếm dụng không phải là các bộ Củ Sấm mà là Mèo.

Việc này giữa Mèo và nhà nước trung ương đã thỏa thuận với

nhau để bồi thường cho các sản chủ liên hệ một ước khoản là 12 triệu đồng. Đồng bào hay tin tưởng bỏ đã vui vẻ khăn gói đi nơi khác kiếm ăn. Nhưng rồi, từ đó đến nay, bao nhiêu nước chảy qua cầu, bao nhiêu ông sản chủ đã quay cu lơ ra chết mà tiền bồi thường thì vườn chắt thấy đâu. Không khéo nó đã bị thăng nào con nào lấy cha nó mất rồi?

Tiền của Mèo là tiền chùa, thiếu cha gì ! Nếu Mèo chưa chi thì xin nhà nước đòi hộ kéo Tây nó cười cho hoặc giả nếu có đũa nào cầm nhằm thì cũng xin nhà nước lôi cổ nó ra trước ánh sáng của pháp luật.

BỐC THƠM

Lại vườn chuyện ba ông Thiệu Kỳ Minh

Thông tin viên Mike Wallace đã có cái sáng kiến khôn tở mẹ là phỏng vấn cả Big Minh lẫn tướng Kỳ trong cùng một lúc để rồi sau đó sẽ cho phát hình cuộc phỏng vấn này trên hệ thống Ti Vi của hãng CBS cho dân Mèo coi chọi.

Đề cập đến cuộc bầu cử 3-10, cả hai ông tướng này đều phát ngôn rằng :

— Ông Thiệu viết luật bầu cử, ông Thiệu in thẻ cử tri và phiếu bầu cử, ông Thiệu giữ các thùng phiếu, ông Thiệu sẽ tuyên bố kết quả, và cuối cùng ông Thiệu có thể quyết định trước bao nhiêu phần trăm số phiếu mà ông muốn có. Đây là một trò cười lớn, một trò cười rất lớn.

Điều này chỉ cần hai ông tướng phải nói ra thì cả làng đều đã biết rõ từ lâu. Chính cũng vì thế mà ứng cử viên Nguyễn Văn Thiệu, trong buổi nói chuyện mí quốc dân đồng hồ ở trên màn ảnh Tàng hình, đã phải công nhận rằng cuộc bầu cử 3-10 đã có một tinh cách hơi đặc biệt.

Một khi đã gọi là đặc biệt tất nhiên phải khác kiêu thiên hạ. Ứng cử một mình, đắc cử một mình, cái chi cũng một mình hết ả. Như vậy là can đảm, là đáng khen chứ đâu phải chuyện rơn.

Và chuyện ba bà.

Không phải là cái sự ba bà đi bán lợn xề mà là ba bà xuống đường biểu tình rồi bị đảng Dùi Cui phóng phi tiền, ném m lực đạn cay và bị rượt chạy tóe phỏ, cũng may là chưa có bà nào đến nỗi phải vãi đái ra quần.

Vụ xuống đường này diễn ra trước trụ sở của Hạ Bộ có sự đồng đạo của dân biểu và thượng nghị sĩ.

Vụ xuống đường này vui ghê lắm. Mọi thoạt đầu ông Thượng Tôn Ái Liêng hung hăng con bọt xít, như định hô hào mọi người cứ phăng phăng là tuy lập tiến thẳng vào dinh Độc lập để yêu cầu ông Chánh 6-10-lui.

Nhưng khi thấy các vị bạn dân sửa soạn dàn ch ào thì ông Tôn Ái Liêng bèn giờ ngay cái miệng võ Tàu : "án thì ti m đến, uýnh nhau tìm đi", và phủ lình về phía sau cho nó chấc. Nhữ ra chẳng phải đầu thì phải tai, trong lúc hỗn quân hỏa quan, nó phơ cho mình một phát lán đúng ra đó, thì tiền lương ai lĩnh, rồi vợ con lại mất nhờ.

Sau đó ông ta xúi các bà đâm Kiều mọng Thu, Ngô bá Thành và Nguyễn phước Đại xung phong đi trước.

Các bà cứ tiến đại lên đi. Họ chỉ dựa thời chớ cóc dám kháng bố đầu mà sợ. Có gì đã có tôi bảo vệ ở phía sau đ. Yên chí lớn ! A là háp ! tiến lên ! Liền bà phụ nữ con gái đi trước, liền ông thanh niên con trai đi sau.

Bà Ngô bá Thành vốn nổi tiếng là vua xuống đường, lúc nào cũng chỉ thích đòi quyền sống, và không bao giờ lại đại dột đi đòi cái quyền chết. Về phương diện ra tù vào khám, bà cũng chiếm giải vô địch quán quân, hơn cả Rosa Luxemburg và hơn cả bà thủ tướng Ấn Độ. Nhà nước vừa thả bà ra và đã cần thận bắt bà ký giấy cam kết là từ nay trở đi không có được xuống đường nữa, nhưng vừa thả hôm trước thì hôm sau bà lại xuống đường liền.

Thế là bà Thành đi trước, bà Đại theo sau, còn bà Thu đi theo sau chót, cuối cùng mí đứa các đảng dân biểu và nghị sĩ.

Các vị bạn dân được lệnh dàn chào rất trọng thể theo đúng lễ nghi chào đón các vị quốc trưởng.

Có một tiếng hô vang :

— Bản vài ba phát vào cái con mẹ to béo kia kia !

Xin thưa : con mẹ to béo đó là bà luật sư Nguyễn Phước Đại. (xin lỗi bà luật sư, tội phóng viên Con Ong chỉ tưởng thu ạt một cách ngay tình những lời lẽ của các vị bạn dân mà thôi vậy nếu bà có kiện thì kiện các vị đó, đừng có kiện C.O. mà tội nghiệp !)

Sau hàng chục phát đoàn đoàn, tạch tạch liền chi hồ điệp. Hơi cay tỏa ra mù mịt. Bà Nguyễn phước Đại chạy văng cả giấy cao gót và pỏ lông đồng về nhà hàng Givral để lánh nạn. Bà Thành thì bị thộp cổ ngay tại trận tiền. Riêng bà Kiều mọng Thu thì nhanh chân chui tọt vô Hạ Bộ kêu cứu ầm lạng nước : "ơ ời ông đại xếp ơi ! Nó uýnh tôi b Nhưng bà đã làm to. Đại xếp bắt bà mà bà lại đi cầu cứu đội xếp thì chỉ mỗi mồm vô ích mà thôi.

Còn các đảng dân biểu liền ông cũng đều rút lui có trật tự. Nghị sĩ Tôn Ái Liêng thì khôn ngoan hơn cả, chui tọt vô trong tu bin, phóng ngay về Hội trường Diên Hồng cho nó chấc.

Kết quả trận uýnh giữa lập pháp mí hành pháp được mô tả như sau :

Quân ta (hành pháp) bắt sống được một nữ tù binh, chiến lợi phẩm tịch thu được : 1 chiếc giày cao gót, một cái sú chiêng, một bộ tóc giả, một cái răng sún (chắc là của ông dân biểu Lý qui Chung). Quân ta đã làm chủ tình thế trong vòng 30 phút sau khi xài hết 50 trái phi tiền, 30 trái lựu đạn cay, 35 trái lựu đạn khói. Tàn quân của địch rút hết vô căn cứ an toàn ở trong Hạ Bộ cho nên quân ta không dám nhào vô sợ xál luật.

Tình hình đã ổn định. Phở xá trở nên đông đúc và Tây. Ta, Mèo, Đại Hàn, Phi Luật Tân đi đi dạo phố như thường lệ. Quân ta đang vận động các chị em bán Bar mở một cuộc phản đối rộng lớn những vụ xuống đường tại khu vực này vì nó có ảnh hưởng lớn đến vấn đề hành nghề của giới chị em ta. Xuống đường tùm lum, Mèo sẽ bị cấm trại hết, như thế chị em ta sẽ bị móc thềch đại Vương mấy hồi.

NÓI LÁO mà chơi

GÃ THÂM

«Liêm khiết» là gì??

Liêm khiết là sự trong sạch về hành động. Đặc biệt là hành động của những kẻ có quyền thế có cơ hội để hành động «không liêm khiết», như những công chức, và để nhận thấy nhất là những cảnh sát viên.

Trước những ông thâm phán có quyền bỏ tù người, cảnh sát có quyền bắt người, hoặc báo cáo với những nhân viên tư pháp về những vụ phạm pháp của người đời. Cảnh sát là giới có nhiều cơ hội để «không liêm khiết» nhất. Cả nước đều biết như thế, và điều này cả những người hành nghề cảnh sát cũng nhìn nhận. Mỗi lần có sự thay đổi trong hàng ngũ chỉ huy ngành cảnh sát, người dân, lại thấy thiên hạ nhắc đến chuyện thanh trừng liêm khiết hóa.

Ông Tướng CS Trần thanh Phong đi, Ông Tá Tỉnh Báo kiêm Cảnh sát Nguyễn Khắc Bình tới, lời tuyên bố thứ nhất của Đại Tá Tân Tư lệnh CS là «sẽ liêm khiết hóa ngành cảnh sát».

Đ.T Bình có «liêm khiết hóa» được hàng ngũ những người phạm quá nhiều tội và bị dân chúng oán ghét tới xương tủy này không? Đó là một vấn đề. Và ông «liêm khiết hóa» hàng ngũ cảnh sát bằng cách nào? Đó lại là một vấn đề khác. Ở đây, Gã Thâm không nói láo mà chơi đến chuyện Đ.T Bình có «liêm khiết hóa» được hàng ngũ CS hay không, vì gã hoàn toàn không biết gì về cá nhân đương sự. Chúng ta cần phải chờ việc làm của đương sự mới có thể phẩm bình, nhưng những gì đã xảy ra, những gì mà quý ông năm ngành CS đã làm kể từ ngày lật đổ anh em Diệm Nhu tới nay cho nhân dân có quyền nếu không hoài nghi lời tuyên bố của đương sự, bị quan trước viên ảnh sắp tới.

Gã Thâm hy vọng rằng Đại Tá Nguyễn Khắc Bình không buồn phiền hay nổi dóa khi đọc những dòng này nghĩa là GT mong ông đừng vội nổi giận khi thấy có kẻ tỏ ra không tin ở lời nói của ông. Rất có thể ông có nhiều thiện chí, rất có thể quá tình ông muốn «liêm khiết hóa» hàng ngũ cảnh sát thật sự, nhưng có thiện chí là một việc, thực hiện được việc mình định làm hay không lại là một cái gì hoàn toàn khác hẳn. GT, cũng như nhân dân, nếu có phạm tội hoài nghi và bị quan, thì cái tội đó xứng đáng được hưởng quyền giảm khinh đến mức tối đa. Vì trước Đ.T Bình, GT và nhân dân đã từng thấy nhiều vị chỉ huy CS tuyên bố như quyết tâm sạch sẽ ngành này bằng đủ mọi giá. Nhưng tuyên bố chỉ để mà tuyên bố, tình trạng «không liêm khiết» của ngành CS không những chỉ còn nguyên vẹn mà thôi, nó còn tăng trưởng theo thời gian nữa. Nghĩa là sau mỗi lần thay đổi vị chỉ huy, nhân dân lại thấy tình trạng tham nhũng trong ngành CS nặng nề hơn lộ liễu và trắng trợn hơn.

Mỗi lần thay một ông chỉ huy CS là ngành này lại có một cuộc thay đổi nhân sự. Nhưng đó chỉ là sự thay đổi «người đốp». Như trong một bàn tiệc, những anh đã ăn no ăn lâu rồi phải đi ra nhường chỗ lại cho những người mới vào ngồi... đốp. Những anh em, tay chân của ông cũ dắt đi nhau đi, anh em, tay chân của ông mới nhẩy vào thế chỗ. Và cuộc ăn đốp vẫn tiếp diễn triền miên

như tự bao giờ. Những người mới vào nếu không đốp nhiều hơn, bản hơn những người cũ thì ít nhất cũng nhiều ngang cũng bản ngang. Sự thay đổi của ngành này qua bao nhiêu đời Tổng giám đốc, bây giờ có danh từ oai hơn: Tư lệnh, chỉ là thế.

Khi ra đi, Tướng Phong nói rằng trong thời gian nắm quyền, ông đã chấn chỉnh được trật tự nội bộ, của ngành CS. Nhưng GT và nhân dân, thật không hiểu rõ ông đã chấn chỉnh được những gì? Việc Tướng Phong thực hiện được mà mọi người thấy rõ nhất là việc cảnh sát viên mang lon giống như lon quân đội chính quy. Và sự thay đổi này dường như vẫn còn chưa ổn. Đa số sĩ quan quân đội chính quy tỏ ra bất mãn khi thấy những chú biên tập viên sau mấy tháng huấn luyện, mang cấp bậc Đại úy với ba hoa mai vàng trên cầu vai cảm như một Đại úy từng đánh nhau 5 năm.

Ngay trong ngành CS cũng có sự không ổn về cấp bậc. Chẳng hạn như I thâm sát viên tuổi nghề 20 niên mang lon thượng sĩ nhưng lại chỉ huy cả năm bảy chú biên tập non choẹt mang lon đại úy.

Còn nhân dân thì nghĩ rằng quân đội là quân đội, cảnh sát là cảnh sát. Quân đội đánh nhau với kẻ thù trên chiến trường còn cảnh sát phần lớn lo đề phòng với dân, giữ an ninh ở hậu phương. Quân nhân phải đổ mồ hôi, nước mắt và máu để đổi lấy những chiếc hoa mai, vàng, mai bạc. Hãy giữ cho những bông hoa ấy còn nguyên sự quý báu của nó. Đừng để cho những Thiểu úy, Trung úy đứng gác đường, gác cửa, đuôi hàng rong vv. Lợi nghiệp cho những chức vụ đó.

Quà tặng đại tá Tân tư lệnh CSQG và đơn giang hồ «của đi thay người»

Tuy hoài nghi và bị quan, Gã Thâm cũng như nhân dân, vẫn đặt hy vọng nơi Đại Tá Nguyễn Khắc Bình trong việc «liêm khiết hóa» ngành cảnh sát mà chính ông đã đề ra. Dưới đây chỉ là một vài vụ mà GT «nghe nói» rất có thể cũng chỉ là «nói láo» và nghe đồn mà gã cho là «không liêm khiết» của CS. Gã kể ra đây làm quà với Đại Tá Tân Tư Lệnh CSQG:

— Trong tháng 7-71 trong quận T., GD có xảy ra một vụ bắt bạch phiến. Nơi có bạch phiến là 1 bin-đình 6 tầng, 50 phòng cho Mèo mượn ở đường TMK. Chủ bin-đình này là một cặp vợ chồng bán vật dụng xây cất ở cùng đường. Vợ chồng này vốn không biết gì về ma túy nhưng vì có phòng cho Mèo mượn nên đâm ra dây dưa với ma túy. Một chú GI. tố cáo với PM Mèo và PM Mèo tới bin-đình trên về bạch phiến. Vì chủ bin-đình là người Giao Chi nên PM Mèo phải báo vụ này với Cóm Giao Chi. Người tới phổ chương kiến 1 cuộc khám xét linh đình ở bin-đình trên, chừng 10 chiếc xe CS tới đây khám xét từ 7 giờ tối tới 11 giờ đêm. Người hàng phố không biết rõ số ma túy quý ông CS vô được ở đây là bao nhiêu chỉ biết vừa ma túy lẫn đồ PX Mèo được quý ông khiêng từ trong bin-đình này ra xe khá nhiều và nặng, chất đầy một xe.

Ngay trong khi quý ông đang soát, chủ nhà đã điều đình chỉ 700.000 đồng để người chồng đứng bị bắt. Lúc đầu số tiền này không được chấp nhận.

Vì quá ít nên không được ông bạn dân nhận chứ không phải vì... nguyên tắc liêm khiết, cố hữu. Thế rồi sau đó tới khi quý ông ra đi với tang vật. Người hàng phố vẫn thấy ông chủ bin-đình trên... không bị công tay đưa lên xe như 1 tội phạm ma túy chính cống Bà Lang Trọc. Người bị bắt về đầu đó là bà vợ chủ nhà. Và bà này lại bụng chứa vượt mặt gần đến ngày vỡ chum. Khi cần GT phải kể rõ hơn, đại tá Tân Tư Lệnh chắc cũng thừa biết rằng số tiền thế mạng gọi là «của đi thay người» kia không thể ở con số 700.000 đồng như được đề nghị lúc đầu.

Trên đây là Màn 1. Và đây là Màn 2 của vở Kịch «Của Đi Thay Người» này:

— 2 ngày sau khi bị bắt, người hàng phố TMK đã thấy bà vợ chủ bin-đình nọ phây phây ở nhà.

Màn 3: Gã Thâm mù rịt.

Những ai có thể biết rõ hơn GT và đồng bào hàng phố TMK về vụ này? Vợ chồng chủ bin-đình nọ tất nhiên. Ông chỉ huy trưởng CSTB và CSGD. TTPhong có thể biết nhưng cũng có thể không biết vụ này. Người cuối cùng có thể biết rõ nữa là Đại Tá Bình.

Đó là 1 vụ ở gần, đây là 1 vụ ở xa:

— 1 tổ chức buôn ma túy bị vỡ ở thị xã ĐL. Ma túy được đưa về nhiều ký cất giấu trong nhà riêng 1 Ông bạn dân tên là Th. Bị Ty ĐL về và khai thác bắt trọn tổ chức tới gần 20 mạng. Sau chừng 20 ngày điều tra, cả nhóm này được trả tự do, phây phây.

Có vài tờ báo Saigon móc ra vụ này. Lập tức Tổng Nha CSQG—hoặc Bộ Tư Lệnh theo tên mới—phải 1 tiểu đội lên tận nơi, về lại trọn gói tổ chức trên, cho lên phi cơ về Saigon điều tra. Kết quả: cũng 1 tháng sau, số người trên lại được trả về đốp mắt. Lại phây phây. Điều đáng kể nhất là kể cả CSV Th., kẻ chứa ma túy, cũng không hề hấn gì cả. Ngoài việc «của đi thay người».

GT vừa kể hữu Đại tá một chuyện trên núi. Xin kể thêm một chuyện xảy ra ở 1 thành phố ven biển:

— Trong thị xã NT (chuyện này GT làm quà Đ.T Bình và cũng làm quà cả Đ.T Lý Bá Phẩm) có 1 tên chủ số đuôi cả một khu Chợ Mới NT nằm trong tay CH. Mới đây có một kỳ tên chủ đề này bị tổ trác, đệ tử số đuôi trùng quá nhiều. Tên chủ đề này thấy phải chi quá nhiều tiền cho người đánh nhên y giết ngang xương của thân chủ bằng cách «nhờ» quý ông CS ập tới vỡ y.

Chủ đề bị vỡ, tiền tang bị thu sạch người được bỗng đứng trở thành... hốc sọt. Tức là tên Ch. đã quyết tiền trang trợn của đồng bào với sự tiếp tay của quý vị CS địa phương. Tất nhiên sự tiếp tay quý bau này phải có điều kiện.

Một tên chủ đề lưu manh tất nhiên phải lưu manh rồi, người làm ăn từ tế mấy ai dám làm chủ đề khi bị thua số tiền 5 Tê có thể bày ra chuyện mắt 1 để giữ lại 4, có thể quyết tiền nếu y có thể quyết. Lương gạt và tráo trở là nghề của y. Nhưng cảnh sát thì không có quyền «tán trợ và giúp đỡ phương tiện» cho lưu manh giết tiền của đồng bào. Không được là không được. Trăm ngàn lần không được.

Nhân lời tuyên bố sẽ «liêm khiết hóa» ngành cảnh sát của Đại tá tư lệnh CSQG, GT tôi có vài mẩu chuyện cơm làm quà Đại tá như trên, GT nghĩ rằng ông sẽ cho điều tra và nếu có thể cho đốp bào biết sự thực cũng kết quả. GT thành thực hy vọng rằng đoạn kết của những chuyện trên đây sẽ không chỉ là màn quen thuộc: bọn phạm pháp lại xử dụng đòn «của đi thay người» và GI, cũng như đa số anh em Con Ông, một lần nữa, lại phải đóng vai «củ» kêu cho «ma» đốp.

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

VỚI FAN JET BOEING 727

* Phi cơ tối tân □ 106 Hành khách □ 900 cây số giờ □ Tiếp đãi nồng hậu □ Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA □ TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA,

Trạm vé Quốc Tế
116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON

ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.447
90.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.

Khách sạn HOÀN MỸ

MAJESTIC

Số 1 Tự Do Saigon — Đ.T: 91375, 91266, 93711 (3 giầy liền)

- KHÁCH SẠN: Gồm 126 phòng với đầy đủ tiện nghi: Máy lạnh hoàn toàn đổi mới, nước nóng, điện thoại, phòng vệ sinh riêng từng phòng và 5 thang máy.
- CẦU LẠC BỘ: Nơi trang nhã để các Hiệp Hội, Đoàn Thể và quý vị Công Kỹ Thương Gia tổ chức những buổi họp tiếp tân, tiệc cưới, tiệc gia đình v.v...

- ĐẶC BIỆT VŨ ĐOÀN NGUYỄN THỐNG
- VỚI: Trung Tâm Ca Vũ Nhạc Hoàn Mỹ tại lầu 5, do cô MARIA phụ trách trình diễn mỗi đêm từ 20 G đến 0 G 00 (mỗi tuần đều thay đổi mỗi ban vũ nổi tiếng khác nhau)
- Hội Trường Quốc Tế (đủ chỗ cho 300 Hội Thảo Viên) gồm 4 hệ thống Phiến Dịch.
- Phòng ăn Phương Hoàng (đủ chỗ cho 250 thực khách)
- Phòng ăn Trisson (đủ cho 40 thực khách)
- Tất cả đều được trang bị tối tân.
- Đặc biệt phòng ăn Versailles giá rẻ dành riêng cho Quân, Công, Tư Chức. Ngoài ra còn chỗ đậu xe rộng rãi và an toàn như Thủ Đô

TRẦN TRỌNG KÍNH MỜI

Đố chơi đố học

Tuần này, Toán Hát Solo tự cảm thấy kém ăn khách, nên bắt chước 2 toán HUỀ CẢ LẠNG và VỪA RỪN VỪA ĐEO, chạy tuốt vô hậu trường thay đổi áo quần, mũ mùng, một lát sau chạy ra với một tấm biển đề «Self-Service». Ban Giám Khảo chất vấn tại sao xài tiếng Mèo, Toán Trưởng trả lời « không có Mèo chi địa, tại này dự Đố Chơi làm cái khi mốc gì? ». Lại hỏi « tại sao tự xưng là Self-Service? ». Đáp « tại này anh em giúp việc trong cơ quan thông tấn Nhà Nước đã có sáng kiến dùng cái danh từ Mèo này một cách rất bay bướm để ám chỉ một hành động không mấy đẹp mắt : thủ dâm! »

Ban Giám Khảo ghi nhận toán này hợp lệ, bèn xướng danh 4 toán dự Đố Chơi tuần này :

- Self-Service,
- Đạo Diễn Hạch
- Huệ Cả Làng
- Vừa Rún Vừa Đeo.

Tại sao có vụ Lom xăng, chọi đá?

HỎI: Ê ! Đố các toa biết tại sao chú Mắc gõ Vược đến Saigon lại bị ăn bom xăng, bị chọi đá, chạy học xi đầu suýt té đá cả ra quần?

SELF-SERVICE: Mẹ kiếp ! Người ta có thủ dâm thì mặc xác người ta, có hại sức khỏe người ta ráng chịu, ai bảo cứ xia vô? Đã thế lại còn lên vô cả nhà thờ mà hội họp với bọn tay sai năm vùng? Bom xăng, chọi đá còn là nhẹ đấy, đáng lẽ là phải «đá đít» nữa.

ĐẠO DIỄN HẠCH: Phiền quá ! Ông ta đi mò

mầm không chịu đem tú lạnh theo. Nếu đem theo thì đâu có ra nông nổi!

HUỀ CẢ LẠNG: Dễ sợ thiệt ! Đến nghị Mèo mà họ còn dám chọi, thì dân bản xứ họ coi ra cái cóc rác gì?

VỪA RỪN VỪA ĐEO: Khó nói quá ! Dao trước, chú ấy đáng « đá đít » lắm, nhưng dao chú ta lại hóa ra ngon lành, « chơi » chú Mắc Gõ Vược như vậy là bậy, bậy!

BAN GIÁM KHẢO: Cả ba toán Đạo Diễn Hạch, Huệ Cả Làng, Vừa Rún Vừa Đeo đều oạc sứt giề, lạc đề. Chỉ có Self Service giải đáp nghe được 5 điểm.

Đòi phải xin lỗi.

HỎI: chú Gõ Vược đòi ông Đầu Bạc phải xin lỗi, dư luận cho rằng chú Gõ Vược tuyên bố như thế là «hỗn» phải vậy chăng?

SELF SERVICE: Kể ra cũng hơi hỗn, nhưng Con đại cái mang, tại «chuẩn tế tử» của mình không từ tế với người ta thì mình «gồng» lên mà chịu, chớ ráng gì?

ĐẠO DIỄN HẠCH: Trên lý thuyết, như thế là «hỗn» nhưng trên thực tế chẳng hỗn chút nào. Vì ông ta là người Mèo mà, đâu phải dân Annamta?

HUỀ CẢ LẠNG: Thời thì có đi có lại mới toại lòng nhau, úm ba la tất cả chúng ta cùng «hỗn», thế là xong!

VỪA RỪN VỪA ĐEO: Vậy mới đáng đòi, ai bảo cứ tò tò bám theo mấy anh Mèo, mới dám lên mặt với mình chứ ! Cứ thử hăm «đá đít» họ vài phát, xem họ có đá mỗn với mình không?

BAN GIÁM KHẢO: vẫn chỉ có Self Service là trả lời sát vào câu hỏi : 5 điểm nữa!

Ngồi không lâu!

HỎI: Ông Xún Răng vừa bị 1 què : nếu được ngồi lại ông Đầu Bạc sẽ xài vô nghệ, và xài vô nghệ sĩ ngồi không lâu. Liệu què bóí này có ứng không?

SELF SERVICE: Còn khuya mới ứng, với ai xài vẫn thì mình chơi theo vẫn, ai xài vô thì mình phải chơi theo vô ! Ông Tông Tông Lùn ngày xưa bị dân ghét thế mà còn ngồi đợc 9 năm chứ bộ!

ĐẠO DIỄN HẠCH: Lâu hay mau thì chưa biết, nhưng ít nhất cũng phải tới cuộc bầu cử Đại để đi đổ vào năm 1972.

HUỀ CẢ LẠNG: Ông Lùn vô nghệ cao cường đến thế mà cũng chỉ ngồi đợc 9 năm, ông Đầu Bạc sức mấy mà làm hơn đợc?

VỪA RỪN VỪA ĐEO: Ngay lúc này mà ông Đầu Bạc đã đứng ngồi không yên, nay nghĩ chỗ này mai nghĩ chỗ khác thì sức khỏe đâu mà kéo dài nổi 9 năm?

BAN GIÁM KHẢO: Đạo Diễn Hạch bóí toán tinh thông hơn cả : 5 điểm !

Sao lại bỏ xứ mà đi?

HỎI: ông Đầu Bạc thắc mắc : hồi trước ông Xún Răng ao ước đợc về xứ để gần con cháu và chơi lan, bây giờ ông Xún Răng lại dọa bỏ xứ mà đi nếu ông Đầu Bạc đợc ngồi lại. Sao ông Xún Răng lại có thái độ kỳ vậy?

SELF SERVICE: Ở kỳ thiệt ! Quân tử phải nhất ngôn chứ sao lại «hợp hồi» như vậy đợc, muốn ở lại thì khó, chứ đi thì mấy hồi!

ĐẠO DIỄN HẠCH: Ông ấy làm eo dấy mà, Muốn ở lại thấy mồ ấy chứ ! Đi rồi bỏ lan cho ai ngậm?

HUỀ CẢ LẠNG: Đùa chơi cho vui tí thôi; chứ trước sau rồi cũng phải huề..., không huề thì ông Xún Răng sức voi mà ở yên khi mà người ta chuồng vô hơn vẫn.

VỪA RỪN VỪA ĐEO: Làm gì có chuyện huề? Đi thì cùng đi cả đám chứ đi một mình đâu mà lo, cứ việc mần tới đi.

BAN GIÁM KHẢO: vẫn chỉ có Đạo Diễn Hạch là biết rõ tâm lý các bà con ta : 5 điểm nữa.

Về vụ lính Củ Săm giờ trò con heo

Sau khi Con Ong và rất nhiều báo ở Thủ đô đã đồng loạt bầy tỏ niềm phấn nộ, của toàn dân ta về các hành động bần thiêu, do một thiếu số lính Triều Tiên đã trình diễn tại Bình Định — lãnh thổ đóng binh của SĐ Mạnh Hồ Đ H — thì... mới đây, Bộ Tư lệnh Quân lực Đại Hàn Dân Quốc ở VN đã cho đăng tải thông cáo về cuộc điều tra. Với lời kết luận rằng : «Không có chuyện lính Củ săm bắt dân thủ dâm trước đám đông. Không có chuyện đàn bà phải thoát y để thọc quả cà dài dẽ vô hạ bộ v.v và v.v.»

Đọc xong bản thông cáo này, phái viên Con Ong bèn văng tục một phát, chửi thề hai phát thõ dài ba bốn phát, vì... chợt nhớ tới nghệ thuật điều tra của Bộ Tư Lệnh Triều Tiên, mà hai năm trước đây, Chính phái viên bản báo đã là nạn nhân.

Trước khi kể lại hầu bạn đọc, nhà báo cần nhấn mạnh rằng : «Từ ngày có bạn Cao Ly, qua xứ ta đánh đấm Vi-si, gin giữ dùm anh em Giao chỉ mảnh đất còm cõi này, thì ... bất cứ một vụ tố cáo nào, nói xấu cho binh lính Triều Tiên, đều đi tới màn chót là «điều tra hoài, mà cóc có chuyện gì hết tron.» Đố các bạn tìm thấy vụ mà lính Triều Tiên phục thiện nhận lỗi, thì ra dân An Nam bạc bẽo thấy mẹ. Người anh em đã sang đây chết cho chính nghĩa sáng ngời hy sinh cho Miền Nam Tự Do, thế mà phía ta cứ vu khống họ hoài : Rõ thật là... Vô ơn bạc nghĩa. Thế nhưng trên thực tế Quân đội Cao Ly rất khắc nghiệt và quân phiệt hơn cả lính Phù tang. Ký Zét của C.O đã đi hết và nắm hết với lính Đại Hàn đủ loại có mặt tại xứ này như, Công Binh Triều Tiên ở Di An, Lữ đoàn Cọp Biển Thanh Long ở Quảng Nam, Sư đoàn Bạch Mã ở Nha Trang và SĐ Mạnh Hồ tại Qui Nhơn. Nhờ vậy nên tại Con Ong hiểu hơi kỹ... đời sống bên trong của QĐ Đại Hàn Dân Quốc. Họ không thể nhận lỗi làm trừ phi ta nắm đợc tay, ray đợc trán.

Và đây xin kể lại một giai thoại khá lý thú suýt nữa thì Ký Zét bị xử trảm vì can cái tội «Phá hoại tinh thần hữu Hàn Việt».

Số là hồi đó vào mùa thu năm 1969. Ký Zét có ông bạn già tên là Ung Hồ, anh ruột của Ung Thi (Chú rap Rex).

Anh Hồ già mà độc thân lại có nhiều máu nghệ sĩ giang hồ thích phiêu bạt lang bang khắp tứ phương. Anh là mò bò ra tới tận Cam Ranh và đứng ra trông nom một vườn dừa vĩ đại, rộng bằng trường đua Phú Thọ. Vườn này trồng trên 3 vạn cây dừa và năm cách thị xã 9 cây số. Quan họ, có Trung đoàn 8 của SĐ Bạch Mã Đại Hàn. Mỗi ngày khi hành quân qua Trại Dừa, lính Cao Ly tình bơ nể súng bắn dừa và thi đua tác xạ, lấy mục tiêu là trái dừa, mà họ hò hét ví như cái đầu lâu của Vi Si. Họ bắt chấp công nhân VN đang leo treo hái dừa. Bất chấp cả quyền lợi của dân Việt Miền Nam.

Mỗi lần bắn phá tung bừa như thế, đều đưa đến hậu quả là cả trăm cây dừa bị đạn chét dần chết mòn. Thiệt hại càng ngày càng gia tăng. Công nhân sợ đạn lạc bỏ đi không chịu làm với Ung Hồ.

Khi gặp Ký Zét, anh Hồ phàn nàn về vụ này và nhờ đăng báo yêu cầu lính Củ săm khi đi ngang qua vườn dừa, nếu khát xin mời vô uống trà cửa khỏi trả tiền miễn là đừng bắn phá rất tai hại cho khổ chủ.

Vì cần thận Ký Zét yêu cầu Ung Hồ viết một lá thư làm bằng. Rồi đã kích tức thởi trên mặt báo. Liên 24 giờ sau thiếu tá cho Sĩ quan báo chí Đại Hàn nói tiếng Việt rất giỏi đã tìm đến nhà báo — vì đã quen thân từ các chuyến đi thăm đơn vị Cao Ly — an nộ vụ kể như tạm ngưng. Phía Đại Hàn hứa cho lệnh điều tra gấp và cử phái đoàn bay ra Cam Ranh tìm hiểu sự thật, đồng thời chỉ thị cấm binh sĩ Củ Săm nổ súng bừa bãi.

Trông như vậy là đẹp và phía Cao Ly đã phục thiện để giải quyết theo chiều hướng dung hòa xây dựng. Ai ngờ... Ở Cam ranh, khi có lệnh từ Saigon khiển trách, chỉ huy T.Đ 8 Đại Hàn, lập tức phóng xe thiết giáp có gắn đại liên, ào ạt tiến vô trại dừa rồi rầm rồ lòi cõ chú trại Ung Hồ lên xe tăng đi đến thẳng dinh Quan Đầu Tỉnh.

Nơi đây, Quan Tỉnh khùng bó tinh thần Ung Hồ và cảnh cáo rằng « Tại sao không khiêu nại ở

địa ngục môn

địa phương mà lại nhờ báo chí Saigon? ». Ông Hồ đáp ! «Đã xin can thiệp nhiều lần, nhưng vô hiệu quả».

Sau một chiều uy hiếp với súng đạn tung bừa, Sĩ quan Triều Tiên đòi khổ chủ phải tự viết tờ giấy ký nhận là vườn dừa của Ung Hồ không hề xảy ra vụ nổ súng, như báo chí đã xuyên tạc.

Vốn nhất hơn cây, Ung Hồ muốn vẫn... ra quần nên, anh đành cắn răng ký trời hạt sen trên tờ giấy do thông dịch viên của QĐ Đại Hàn viết sẵn. Thế nhưng, khi ra về và đã định thân rồi Ung Hồ sợ nhớ tới lá thư đã viết cho nhà báo nên anh lật đật bay ngay về Saigon để kể hết nỗi niềm khốn khổ của anh, khi bị tóm đầu lòi đi, chỉ một phát đạn là đi đời nhà ma. Hoặc trong đêm tối, lính Cao Ly quạt cho quả Si ly, rồi báo cáo có Vi Si núp t rong trại dừa là thấy mẹ rồi!

Trình bày sự khổ tâm và tố cáo thủ đoạn tàn bạo của Đại Hàn đã cả vú lấp miệng em, Ung Hồ đề nghị lên gặp thẳng Tướng Tư Lệnh Đại Hàn đi cùng với nhà Báo, để làm cho ra lẽ nếu không thì bỏ báo ảnh cũng chẳng dám bỏ về Cam Ranh.

Rất may là ông Tướng Tư Lệnh Cao Ly chỉ còn 2 tuần nữa là về nước, nên ông ta không muốn rắc rối và lập tức cho lệnh triệu hồi viên chỉ huy T.Đ 8 Đại Hàn ở Cam Ranh về ngay Saigon nội trong ngày để... tổng cổ lão này trở về Hàn Quốc nội 48 giờ sau đó.

Kể lại chuyện trên để bạn đọc thấy rõ, khi đụng chạm vào Củ săm hãy coi chừng kéo mang tội «phá hoại tinh thần hữu đồng minh». Đồng thời để bạn đọc không ngạc nhiên về kết quả cu): điều tra của họ.

Băng vàng SHOTGUNS 71

năm 70 : Băng vàng Shotguns đã tạo chấn động toàn quốc

năm 71 : Băng vàng Shotguns quyết tạo thành tích mới

Phát hành kể từ 11-9-71

TONG PHÁT HÀNH : 12A Công Lý Thương Xá Tam Đa (Crystal Palace)

Muốn biết : — Ai là những giọng ca vàng 71 ?
— Những nhạc phẩm vàng năm 71 ?

SHOTGUNS tại QUEENBEE

Kể 9/9 chủ «Đêm Vàng» từ 9/71 đề

ĐẶC BIỆT Tr. văn Trạch

6 năm... Điện Bích

Sáng tác bản hải hước mới toanh và trình bày đầu tiên với cây đàn Guitaré duyên dáng nhất nước HOANG LIEM.

CỬU SÙNG

Xếp bà điểm báo

Lần đầu tiên, kể từ khi lên làm Xếp Chúa, tướng Thiệu mới cho rở tạm mấy cái hàng rào giấy thép gai và mở rộng cánh cổng chính của dinh Độc Lập để cho to tên nhà báo và một cách rất hiện ngang và anh dũng. Mọi lần thì cái đám báo bô chỉ có cái hân hạnh là lớn vô công hậu ở đường Nguyễn Du mà thôi.

Và cũng là lần đầu tiên Xếp Chúa tâm tình mi các nhà báo rất lâu, kể cả ăn uống và hít, kéo dài tới hơn 4 tiếng đồng hồ. Cuộc chuyện trò, dĩ nhiên có cả những sự đấu láo, đã to ra rất cời mở như sau này.

Nhân lúc vui miệng, Xếp có tiết lộ mi đám nhà báo rằng, tối nào Xếp bà cũng nằm trên giường cùng điểm báo giúp cho Xếp ông. Và Xếp bà coi mỗi thích công việc này lắm.

Ồi chào ! Một vụ tâm tình thú vị tình thâm như thế mà tui Con Ong cóc được tham dự. Nếu có mặt bữa đó thì nhất định rằng, Con Ong sẽ rả hân một số đặc biệt để chỉ viết riêng về những cái sự tâm tình ấy. Hơn 4 tiếng đồng hồ phát thanh bồm bộp đầu có phải chuyện rở để mà có thể gói ghém trong một vài cột báo.

Sự việc Xếp bà cùng điểm báo mi Xếp ông đã khiến cho tui Con Ong mừng tương ra một khung cảnh vô cùng ấm cúng ở trong chốn cung vàng điện ngọc. Ngay giữa long sàng là một chồng báo đầy tú ụng ụng cách hai vùng ranh giới : Xếp bà ngồi một phía, Xếp ông ngồi một phía và mỗi người cầm làm làm ở trong tay một cây bút chì xanh đỏ.

Thỉnh thoảng Xếp bà lại kêu lên oái oái :
— Nè, ông coi, cái báo này kỳ cục quá trời. Chỗ thì họ khen, chỗ thì họ chửi, chả ra làm sao cả.

— Báo này là báo nhà mình có phải không hả ông ? Nhưng mà họ bốc thơm xoàng xĩnh quá, không có kỹ thuật.

— Chèng đéc ơi ! Còn cái tờ này nó lại tung tin vịt cổ ! Nó dựng đứng ra cái chuyện "Thầy thàng Tư túng tiền tiêu tết Trung Thu tới thứ tư toan tự tử trên tàu thủy". Nó lại còn biếu tôi là "tri túc" và khen ngợi tôi tía lia. Như vậy là nó khen thiệt hay là khen sỏ ? Và tri túc mi li trường túc khác nhau ra làm sao ?

Tức thì Xếp ông bèn phải đi một đường giải thích :

— Hai chữ "tri túc" nguyên xuất xứ từ một câu chữ Nho : "Tri túc, tiện túc, đãi túc, hà thời túc ?" nó có nghĩa là "biết đủ thì là đủ còn đợi cho đủ thì biết đến khi mà mi đủ ?" Họ viết như rứa tức là họ có ngụ ý khen bà đó. Còn "trường túc" vốn ở trong câu "trường túc bất chỉ lao", nó có một ý nghĩa khác.

— Ý nghĩa khác là thế nào ?
— Gớm ! Thôi đi bà. Điểm qua mục khác đi. Mục này nham nhở quá à !

Cái khung cảnh ấm cúng ở nơi cung vàng điện ngọc giữa Xếp ông mi li Xếp bà khiến cho tui Con Ong thấy mà thêm rở rả. Giá như đất nước này cứ 100 gia đình lại có 1 gia đình, có được cái hạnh phúc như gia đình của Xếp thì thiệt là quẻ hóa biết là bao.

Và nếu như vậy thì cầu mong cho Xếp làm Xếp miết, khỏi phải bầu bán lời thời cho mất thời giờ Yang bạc.

Bợp tai máy anh Ti-Vi

Xếp cũng tỏ vẻ bực mình vì sự sơ xuất của mấy cha chuyên viên thầu hình tại Ti-vi, khiến cho bữa ra mắt quốc dân đồng hồ; cái trán của Xếp bóng lộn như quét mỡ. Đáng lý ra thì các chuyên viên phải nhận biết điều ấy, và trước khi thầu hình phải xoa lên trán Xếp một ít phấn cho nó bết bóng.

Cho nên khi ngồi coi Ti Vi, Xếp muốn bợp tai mấy ảnh quá xá, như là những cái đoạn Xếp nhắc ông Phó cụ đứng lên chào đồng bào một phát đi hoặc "thời cụ ngồi xuống đi nghe cứ rở mồm một. Về phương diện kỹ thuật, có thiếu cha gì cách để làm nhỏ những cái âm thanh đó đi, hoặc xóa hẳn đi cũng không có sao hết. Vậy mà họ cứ để nguyên.

Xếp lại cũng còn tỏ ra biết rất nhiều khi ông nói rằng : "mấy anh Cameramen hay xô lá lăm, vì cô ca sĩ nào, vì lẽ chi đó, không vừa ý mấy ảnh là mấy ảnh lấy chiều mặt rất xấu, mặt dài thượt, cằm nhọn hoắt."

Đúng !
Nhưng có một điều này chắc hẳn là Xếp chưa biết.

Trong khoảng thời gian có cuộc vận động bầu cử Hạ Bộ, các ứng cử viên được phép lên Ti Vi để thừa chuyện cùng cử tri, nếu ứng cử viên nào tỏ ra biết điều mi các anh và cụ thể hóa sự biết điều ấy bằng những cử chỉ hào hiệp, thì sẽ được họ "săn bắn" rất "chu vi" và nồng nhiệt. Sửa chữa hộ từng li từng tí. Nào là điệu bộ, nào là cử chỉ. Khi nào thì thu gần, khi nào thì thu xa. Còn nếu không biết điều, họ sẽ mặc xác, chẳng những thế lại còn bẻ hành bẻ tội, khổ chịu ghê lắm.

Mông sử Đình trình Chính cũng ra ứng cử trong ngày 29-8 vừa qua. Ông nguyên là Bộ trưởng Thông tin và chính vì thế nên đã định ninh rằng, các nhân viên Ti Vi đều là thuộc viên cũ của mình thì hẳn rằng họ sẽ dành cho mình nhiều sự đặc biệt.

Nhưng rút cuộc sử Đình trình Chính cũng vướn bị hành như thường.

Sau khi bị té re tháo tông khỏi cuộc đua vào Hạ Bộ, một bữa kia, gặp Cựu Sứ ở ngoài phố ông cựu Thông Tin và cựu Đại sứ này đã lắc đầu mà than rằng :

— Té ra mình hơi ngu câu ả. Anh nào lên Ti Vi muốn cho được xôm trò đều phải biểu lộ một cử chỉ hào hiệp mi các chuyên viên. Minh lại ngây thơ, cứ tưởng là Xếp cũ thì cần chỉ phải hào hiệp.

Ờ hở ! Biểu đầu đấy. Có thể rằng Xếp đã quên không tỏ một cử chỉ hào hiệp mà họ nên họ mới để cho trán Xếp bóng loáng như vậy.

Ăn miếng trả miếng

Cùng trong một ngày, trong lúc Xếp Chánh tiếp xúc mi 10 nhà báo Mit, và sau đó tiếp luôn một nhà báo Mèo của hãng UPI, thì Xếp Phó cũng mở một cuộc bang giao mi một chàng phóng viên của tuần báo Time.

Cuộc chơi nhau bằng mồm giữa hai Xếp. Con Ong xin phép được đứng ngoài, và chỉ tường thuật một cách ngay tình, không bao giờ có một sự "pác-ti-ô-vi-ri" nào hết.

Về giá cả leo thang, ông Chánh biểu rằng đó là hậu quả lời tuyên bố vô trách nhiệm của ông Phó khi ông Phó đe dọa đảo chánh. Mà thường khi có nghe đồn có đảo chánh, dân chúng hay lo xa mua gạo, nước mắm và các nhu yếu phẩm khác để tồn trữ. Ông Chánh còn cho biết rằng, cũng do lời tuyên bố của ông Phó nên một số dân chúng quanh dinh Độc Lập đã tản cư đi nơi khác. Còn một số thì họ tản cư về miền Tây.

Khi phóng viên UPI hỏi về những lời hăm dọa đảo chánh mới đây của ông Phó, ông Chánh đã trả lời rằng : "Chúng tôi không thể trừ liệu những gì một tên khủng có thể làm, nhưng đối với quân đội thì tôi có thể nói : "không, quân đội không làm đảo chánh."

Được hỏi về sự rút lui của hai liên danh Minh Kỳ, ông Chánh biểu rằng họ sợ thua nên mới rút. Lúc thì ra, lúc thì rút. Đúng là trò hề. Vậy thì họ hề chý tôi đâu có hề.

Xin thưa mi li quần hùng, đó là những lời ông Chánh chơi ông Phó,

Và dưới đây là lời ông Phó chơi lại qua cuộc phỏng vấn của phái viên tuần báo Time. Ông Phó đã tuyên bố rằng, "Tại Miền Nam Việt Nam này sử dụng sức mạnh là chuyện hợp hiến, ông Phó đã vạch rõ ràng, tướng Thiệu đã sử dụng võ lực hồi 1963 như một phần trong âm mưu lật đổ Ngô đình Diệm. Ông Phó cũng cho rằng một sự tái diễn của thời kỳ ấy không phải là chuyện không thể xảy ra nếu ông Thiệu tiếp tục cuộc bầu cử khoảng có đối thủ."

Giải thích về nguyên nhân của sự 8-10-10 mi khỏi cuộc đua, ông Phó nói :

— Ông Thiệu đã dùng mọi thủ đoạn để loại tôi khỏi cuộc bầu cử vì trước kia ông hy vọng ông Minh sẽ ở lại tranh cử. Một tướng lãnh mới đây có nói với tôi rằng ông bản khoản trước các thủ đoạn của ông Thiệu. Cho nên ông mới về Saigon hỏi tại sao ông Thiệu lại làm như vậy ? Và ông Thiệu đã nói với ông tướng này rằng : ông sợ sẽ thất cử trong một cuộc tranh cử tam phương. Đó là điều ông Thiệu đã nói với người bạn thân của ông.

Ông Phó cũng công nhận là có những khác biệt giữa cá tính của ông với ông Thiệu. Ông Phó muốn đi thật nhanh nhưng ông Thiệu thì muốn đi thật chậm. Vấn đề của ông Thiệu là không muốn có thi đua. Ông Phó Kỳ nói ông Thiệu là một thứ người mù quáng, sau bốn năm cầm quyền chả nhìn thấy gì hết.

Những nguồn tin kể trên đã được các nhật báo ở Saigon đăng tải. Và Con Ong chỉ miễn cái việc cốp pi công phọc. Cũng cóc có lời bàn của Mao Tôn Cương.

Cũng may là trong lúc chơi nhau bằng mồm, cả hai xếp đều tỏ ra rất có tinh thần văn nghệ, hãy còn dùng những từ ngữ bay bướm và là lướt chữ chưa đến nỗi xài các danh từ của đám Con Ong.

Có điều xin dặn trước cả hai Xếp rằng thì là khi nào hai Xếp xài danh từ của Con Ong là phải trả tiền bản quyền trước.

Nhiều "nếu" quá xá !

Một điều mà cả làng đều nhận thấy là trong thời gian gần đây, cái chữ "Nếu" đã được Xếp chúa đem xài vung vít, xài thực mạng tương chừng như cái chữ đó sắp bị nát bét ra đến nơi rồi.

— Nếu không hỏi đủ 50/50 số phiếu hợp lệ trong cuộc bầu cử tới, tôi sẽ ra đi...

— Nếu có ra đi, tôi giao đất nước này lại cho quân đội và tôi không bao giờ giao đất nước này cho bất cứ cá nhân nào, vì tôi không muốn đưa quốc gia vào con đường vô định.

— Nếu Mỹ chú trọng cấp viện trợ khi chỉ còn một liên danh tại miền Nam, khi tôi còn làm Tổng Thống thì Mỹ hãy can đảm nói trắng ra, và tôi sẽ tức khắc rời khỏi dinh Độc Lập ngay một giờ sau đó...

— Nếu chính phủ Mỹ quan niệm viện trợ là sự bố thí để lúc cần thì nay dọa cúp mai dọa cắt, một dọa xén, thì xin lỗi, tôi sẽ ra đi nhưng mà tôi khinh.

— Nếu một ngày nào đó, toàn thể quân đội bất tín nhiệm, muốn tôi phải ra đi, xin hãy đến dinh Độc Lập nói rõ điều ấy, tôi sẽ ra đi ngay, khỏi cần một viên đạn.

Chào ôi ! Nếu ở trên cõi đời này, tất cả mọi chữ "Nếu" đều có thể thực hiện được thì loài người đều đã hóa thành tiên ông tiên bà hết rảo, và những cảnh địa ngục trần gian chỉ là một cái gì hải hùng trong các câu chuyện thần thoại, hoang đường hoặc quái đản.

Dân Phú Lăng Sa có câu rằng : "Chỉ cần có một chữ "Nếu" là người ta có thể bỏ luôn cả thành phố Ba Lê to to mẹ vào trong một cái lọ bé tí xíu."

Nhân những chữ "Nếu" của Xếp, tui Con Ong sau một hồi thảo luận và chửi nhau ồm tỏi, cũng đưa ra cả chục cái "Nếu" đại khái như sau :

— Nếu bọn Cộng sản Bắc Việt đừng có tiếp tay cho cái đám MTGPMN mất dạy, cứ để một chọi một.

— Nếu những thằng đầu sỏ tham nhũng ở miền Nam này tự đứng quay cu lơ ra chết hết chọi...

— Nếu cả ba ông Thiệu Kỳ Minh cùng chịu khổ ngồi xích lại mi nhau, mở một cuộc yêu đương ra rít, đừng có tranh nhau hy sinh mà làm chi...

— Nếu những sự bất công và thói nát không còn đất đứng...

— Nếu bị giờ bọn MTGPMN thấy cuộc bầu cử 3-10 có những điểm khá đặc biệt, khiến chúng nó phục sát đất và kéo nhau ra bỏ gói qui hàng tuốt luốt...

Ừi giào ! Còn có tới cả ngàn chữ "nếu" khác nữa, đáng rạch thấy mỡ, chỉ cần có mỗi một chữ "nếu", mà cũng không xong : Nếu đánh xi phé mà ván nào cũng mùn xầu, suốt hoặc đồng hoa...

CẢM — CÚM
đã có
RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu Con Voi

Có bán tại các nhà thuốc tây

Biếng ăn ! Mất ngủ !

HÃY UỐNG :

SIROP RÉACTIN (Bé'ta)

- ĂN NGON — MAU ĐÓI
- LÊN CÂN NHANH CHÓNG
- DỄ NGỦ YÊN LÀNH
- TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

(SJM BYT/CGBP)

CON ONG

KHI TỔNG THỐNG NIXON «NÂNG BI» TỔNG THỐNG NG.V. THIẾU

Tám năm trước, người Mỹ đã dùng đủ mọi phương tiện để mạt sát đưa đến chỗ hạ bệ một T.T. VN. Tám năm sau, Mỹ lại hết lời ca tụng để nuôi một TT Việt Nam. Có nhiều người nói rằng năm 1968, nhờ sự « phá thủy » của TT Thiệu nên đã giúp ông Nixon đắc cử TT Mỹ. Có lẽ nhờ ân cũ này, nên hiện nay, mặc dầu TT Thiệu bị chống đối dữ dội tại VN và cả tại Mỹ, nhưng TT Nixon lại hết lời « nâng bi » TT Thiệu.

Độc giả đã từng được xem nhiều màn gia nô nâng bi chủ nhân, nhưng có lẽ chưa bao giờ được xem một T.T. nâng bi một T.T. Sau đây, Con Ông xin trích đăng nguyên văn lời đối đáp của báo chí và T.T. Nixon trong cuộc họp báo ngày 16-9 vừa qua, để xem T.T. Nixon đã nâng bi TT Thiệu như thế nào.

VẤN: Thưa Tổng thống, liệu tình hình chính trị thay đổi ở Nam VN, đặc biệt cuộc bầu cử Tổng thống chỉ có một liên danh ứng cử tại đó, có thể có ảnh hưởng nào đối với các kế hoạch tương lai của Tổng thống liên hệ đến mức quân số của Hoa Kỳ và các hoạt động của Hoaky trong vùng đó không.

ĐÁP: Về các kế hoạch chấm dứt sự dính líu của Mỹ tại Việt Nam, chúng ta phải luôn luôn nhớ tới mục tiêu chính của chúng ta là kết thúc sự dính líu đó bằng cách nào để cho Nam Việt Nam có một tư thế hầu tự vệ chống lại sự thôn tính của cộng sản.

Về hoàn cảnh chính trị của TT Thiệu, tôi nghĩ là nên đặt vấn đề đó vào bối cảnh của nó. Chúng ta muốn có một cuộc bầu cử có ganh đua ở Nam VN. Song chúng ta không thể bắt buộc người ta tranh cử khi họ không muốn tranh cử.

Tuy nhiên, cũng cần phải nói rõ ràng để tỏ rõ tư tưởng tiến dân chủ ấy và cách thức dân chủ ấy đang tiến hành tại Nam Việt Nam, không thể bỏ qua mà không chú ý tới cuộc bầu cử Quốc hội ở đó, 80 phần trăm nhân dân Nam Việt Nam đã đi bầu với 60 phần trăm số người đã đầu phiếu trong cuộc bầu cử Quốc hội của chúng ta năm 1970, và một phần ba số dân ở vào Hạ

viện đối lập với Tổng thống Thiệu, và trong số đó có vài người trước khi bầu cử đã tố cáo là họ không thể nào đắc cử được bởi vì cuộc bầu cử sẽ bị gian lận.

Nay Tổng Thống Thiệu đã biến cuộc bầu cử Tổng Thống tháng Mười thành « 1 cuộc đầu phiếu tín nhiệm ». Có người chỉ trích rằng cuộc đầu phiếu tín nhiệm này sẽ không được chính xác, nhưng ông đã mời các quan sát viên ngoại quốc tới xem và quan sát.

Ý kiến của tôi là Hoa Kỳ nên tiếp tục theo dõi mục tiêu chính, đó là kết thúc sự dính líu của Mỹ sớm sủa cho phù hợp với các mục tiêu toàn bộ của chúng ta, đó là một Nam Việt Nam có thể tự vệ chống lại một sự thôn tính của cộng sản và trong đó theo quan điểm của chúng tôi, có cả sự quan tâm chủ yếu trong việc đạt tới sự phòng thích các tù binh của chúng ta.

Tôi lưu ý tới một điều trong câu hỏi của ông, ông Jarriel, là ở trước Thượng viện hay ủy ban Thượng viện có khuyến nghị hay quyết nghị đòi Hoa Kỳ phải cắt viện trợ cho Nam Việt Nam nếu Tổng Thống Thiệu không tổ chức một cuộc bầu cử có ganh đua.

Giờ chúng ta chỉ hãy nhìn tới điều đó có một ý nghĩa ra sao đối với chính sách toàn thế giới. Hiện thời chúng ta đang viện trợ cả quân sự và kinh tế hay chỉ về kinh tế không thôi cho 91 quốc gia trên thế giới. Tôi xem lại các vị lãnh đạo chính phủ các quốc gia này thì thấy chỉ có 30 quốc gia có lãnh tụ được bầu ra do cuộc tuyển cử có ganh đua qua một tiêu chuẩn mà chúng ta coi là hợp lý. Thật vậy, chúng ta sẽ phải cắt bỏ viện trợ hai phần ba các quốc gia trên thế giới, ở Phi châu, ở Nam Mỹ Châu, ở Á châu, mà chúng ta hiện đang viện trợ nếu chúng ta áp dụng những tiêu chuẩn mà ít nhiều người đề nghị chúng ta nên áp dụng cho Nam Việt Nam.

Về Nam Việt Nam, tôi xin nói một lần nữa rằng chúng ta muốn thể chế dân chủ của họ trưởng thành nhanh chóng hơn. Chúng ta tin rằng họ đã thu lượm được tiến bộ đáng kể. Chúng ta tin rằng tình hình, theo quan điểm đó, ở Nam Việt Nam nơi

mà ít ra cũng đã có nhiều cuộc bầu cử tốt đẹp hơn là ở Bắc Việt không có một cuộc bầu cử nào, và chúng ta sẽ tiếp tục hoạt động tiến tới mục tiêu đó.

VẤN: Thưa Tổng Thống, xin Tổng Thống cho tôi hỏi tiếp. Thượng nghị sĩ Jackson đã nói Hoa Kỳ không phải là không có phương tiện trong tình thế này vì Hoa Kỳ còn có biện pháp cứu vãn tình hình ngay bây giờ. Câu trả lời của Tổng Thống vừa mới rồi cho hiểu là chúng ta không định làm gì đối với điều ấy cả.

Tổng thống nghĩ sao về lời tuyên bố của Thượng nghị sĩ Jackson tuyên bố về vấn đề ấy?

ĐÁP: Ông Lisagor, khi chúng ta nói tới ưu thế, dĩ nhiên, chúng ta có ưu thế vì chúng ta viện trợ quân sự và kinh tế cho Nam Việt Nam.

Thứ nữa là Đại sứ Bunker, tôi xin đoán chắc với quý vị, đã cố gắng bằng mọi cách có thể để đưa nhiều người vào cuộc đua để cho cuộc bầu

cử có tính chất ganh đua. Thứ ba, dĩ nhiên là ông đã hoạt động tiến tới mục tiêu ít nữa cũng có một cuộc đầu phiếu tín nhiệm Tổng thống, khi đã có sự rõ ràng rằng các người khác không muốn tranh cử. Nếu điều Thượng nghị sĩ ấy đề nghị là Hoaky nên xử dụng ưu thế của mình để lật đổ ông Thiệu, tôi xin nhắc lại để tất cả mọi người liên hệ nhớ rằng con đường đưa chúng ta tới Việt Nam đã là

qua cách thức lật đổ ông Diệm và sự đồng lõa trong vụ ám sát ông Diệm và con đường để chúng ta rút ra khỏi Việt Nam theo ý tôi là không lật đổ ông Thiệu mà một hậu quả là nguy cơ gia tăng lớn lao không thể tránh được sẽ nối tiếp cuộc đảo chánh này tới cuộc đảo chánh khác trên đường đến tới sự chiếm trọn của cộng sản.

VẤN: Thưa Tổng Thống, về cuộc bầu cử của Nam Việt Nam một khi đã hoàn tất thì Tổng Thống có nghĩ rằng mục tiêu của Hoa Kỳ đạt tới một thể chế dân chủ ở Việt Nam, mục tiêu mà Tổng Thống đã tuyên bố và trước đây Tổng Thống Johnson cũng tuyên bố nhiều lần, Tổng Thống có nghĩ rằng mục tiêu đó sẽ đạt được với cuộc tuyển cử ấy không?

ĐÁP: Không. Thực ra thì mục tiêu đó sẽ không đạt được trong nhiều thế hệ nữa. Nhưng ít ra thì chúng ta đang đi trên con đường ấy.

Tôi nghĩ một đôi khi chúng ta quên, như tôi đã cố gắng vạch rõ lúc này trong câu trả lời về viện trợ quân sự và kinh tế cho các nước trên thế giới, điển tiến dân chủ khó khăn biết bao.

Anh quốc đã phải mất 500 năm mới tiến được tới chỗ mà chúng ta có thể mô tả thực sự là một hệ thống dân chủ đại diện và nền dân chủ đã không nảy nở một toàn ở Hoa Kỳ.

Tôi đã đọc một chuyện rất hay về cuộc tranh đấu năm 1800 giữa ông Jefferson và ông Adams và tôi rất muốn biết có bao nhiêu người được quyền đi bỏ phiếu trong cuộc bầu cử vĩ đại ấy năm 1800 mà đã thay đổi tương lai Hoa Kỳ. Vào thời đó Hoa

Kỳ có 4 triệu 250000 người. Chỉ có 150.000 được quyền đầu phiếu. Vì thế khi chúng ta nhìn tới lịch sử chúng ta, chúng ta sẽ thấy rằng chúng ta cũng đã phải mất bao nhiêu thời gian mới tới được nơi chúng ta đang ở hiện nay.

Quý vị đừng mong mỏi rằng nền dân chủ kiểu Mỹ, theo các tiêu chuẩn của chúng ta, sẽ áp dụng tại các phần đất khác trên thế giới.

Chúng ta không thể mong mỏi nền dân chủ ấy sẽ tới một nước giống như Nam Việt Nam nơi mà không có bất cứ một truyền thống nào mà không gặp nhiều khó khăn. Nhưng chúng ta đã có tiến bộ.

• GÃI SĨ

Ngồi rù gãi hàng dài tăn tăn

(Thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

Đừng chọc kít lên mà người

Ngày 18-9 ông Tòa Đô chánh lại cho ra một cái gọi là Thông cáo về giá biểu taxi tại Đô thành. Bao giờ cũng như bao giờ, cũng chỉ bần củ sào lại, nào là :

- Giá lên xe bẻ cò... 22đ
- Giá mỗi cây số ngàn... 20đ
- Giá tối thiểu mỗi cuộc xe 60đ.

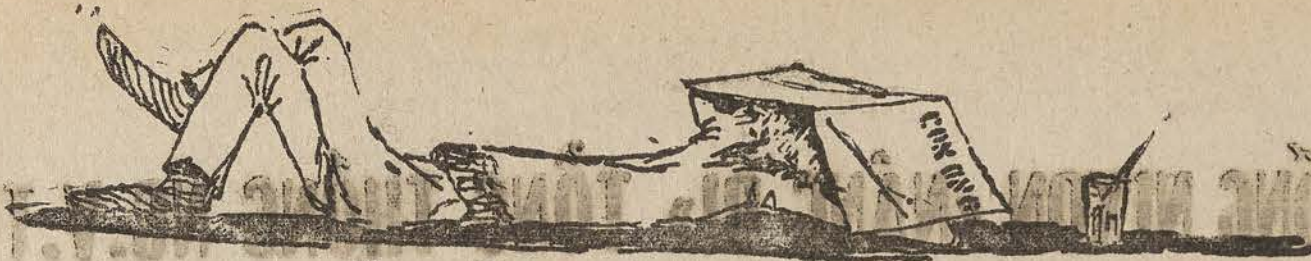
Mọi sự vi phạm như không chịu bẻ cò đòi đi cuộc thay vì chạy đồng hồ, từ chối rước khách VN sẽ bị trừng phạt nặng theo luật lệ hiện hành.

Con Ông xin căn rơm căn củ lạy cả nón Ông Tòa Đô Chánh, đừng có lâu lâu lại chọc tức dân chúng, chọc kít lên mà người, cứ để yên cho nó đỡ thôi. Luật lệ hiện hành ở cái xứ kêu là Dân Chủ này

nó đã quá nản rồi. Có anh Taxi nào bị trừng phạt về những trọng tội trên chưa. Có kiểm soát được hãy ra thông cáo bốc hỏn, còn không thì hãy im đi cho được việc. Dân Saigon quen đi Tắc Xi không bẻ cò, cả nước đều đã è cò ra mà chịu đựng như song hành kiếm ước từ lâu rồi.

Đã chết cho nó chết luôn, đã đóng khổ rồi coi trường đầu có ngân. Lạy ông Đô Chánh và xin ông đừng có làm việc giả vờ lấy diêm nữa. Dân chúng đã coi những cái Thông cáo của ông không bằng mảnh giấy lộn, liệng sọt rác từ khuya rồi.

Đừng làm trò cười cho dân tộc xi, đừng làm trò hề mí nhân dân nư

Cả kẻ dẽ nông

VÕ HUỖNH
viết thay, D.H.C

Ngụy biện

Máy ông tiên sư.

Ngày xưa ngày xưa, ở cái thuở mà trời đất còn mù mịt chưa phân biệt rõ người với ngợm, đã thấy nảy sinh mấy cha nòi chuyên môn nói ngược. Nói ngược đây không phải là nói lái theo kiểu Trang Quỳnh hay kiểu mấy anh lái trâu, lái lợn, mà là nói đen ra trắng, trắng ra đen, nói không làm có, có làm không. Và ở miền Nam này tiếp nối được truyền thống 5 đời, 10 đời, 15, 20 đời đó xét kỹ chỉ có mỗi một vị nhân: Ông già "cổ đấm ăn xôi" Trần Văn Hương! Chuyện này ra sao hồi sau sẽ lai rai bàn tới.

Diễn nôm thì gọi là "nói ngược", còn nói theo văn về chữ nghĩa thiên hạ kêu là ngụy biện, lập dị. Lập dị hay ngụy biện là cách thế để tỏ ra ta đây khác đời, đi ngược với thói thường, với lối suy nghĩ và biện bác của phần đông. Lối này nghe rất mới rất lạ khiến mọi người khoái lỗ nhĩ và đâm chú ý nhưng miết rồi cũng chán nản. Thật ra, trong kiểu cách ngụy biện như vậy cũng có cái hữu lý của nó chứ không phải không, nếu chẳng thế sao làm kẻ khác sững sốt và lọt tai được. Xin đan cử 1 vài ví dụ.

Ông tổ đầu tiên

Ông già thích cười trâu có tên là Lão Đam đã nói: "Làm chết đói dân là vua Thần Nông". Thế có lạ không! Theo thần thoại Trung Hoa thì Thần Nông là vị vua đầu tiên đã dạy dân cấy cấy, gieo 5 giống thóc để có cái mà ăn. Thần Nông giáo dân nghề nông cổ, thế mà Lão Tử lại đi kết án là Thần Nông đã làm chết đói dân, tại sao lại treo công nông như vậy? Họ Lão đã "ngụy biện" (đúng ra phải gọi là ngụy biện hay quý biện) rằng: "Vi Thần Nông dạy cấy cấy nên dân phải chịu ràng buộc chặt chẽ vào đó mới sống được, gặp những năm bị tai trời ách đất bão lụt hạn hán làm mất mùa thì dân chết đói vì không đủ thóc ăn. Lật ngược vấn đề, trước khi Thần Nông dạy cấy cấy, gieo lúa thì dân cũng đã sống nhàn, nhưng bọ châu ăn cấy, gặp gì ăn cũng được, thôi thì tấp nham cấy, cỏ, lá, hoa, trái, củ, củ, củ, thú nghĩa là có thể ăn bất cứ thứ gì cũng đều sống. Như vậy đâu có sợ chết đói. Còn nay chỉ sống gò bó vào lúa gạo, bao tử mọi người đã quen với loại thực phẩm này rồi thì những thức ăn khác khó lòng thay thế nổi, do đó dễ bị chết đói". Lão Tử đã viện cái lý ngược đó để kết tội Thần Nông.

Lão Tử còn nói 1 câu ác liệt khác: "Làm loạn thiên hạ là vua Nghiêu, Thuấn". Hay chưa! Đời Nghiêu, Thuấn có tiếng là hoàng kim thời đại, thái bình thịnh trị nhất, có rừng nem béo có ao rượu đầy, đêm nằm cửa ngõ chẳng thêm cái, lại có lần vua nghe đồn ở nơi kia xuất hiện 1 tên ăn trộm, bèn tìm đến rồi ôm lấy nó mà khóc khiến nó không còn tâm địa nào tiếp tục làm nghề đốn mạt được nữa. Như thế Nghiêu, Thuấn đã làm thiên hạ trị chứ đâu làm thiên hạ loạn? Lão Tử lý luận rằng Nghiêu, Thuấn đã đặt ra luật lệ để bắt dân dân dân sống trong khuôn phép, vượt ra ngoài là phạm pháp, vậy là khiến dân chúng phân biệt giữa cái tội và cái—không—tội. Một khi mắc vào tội là đi ngược với cái—không—tội, 2 cái đâm chống đối nhau làm cho thiên hạ sinh loạn. Nếu cứ để dân sống trong trạng thái ngây thơ, hồn nhiên như những đứa trẻ con, nhìn dao sắc mà không để phòng vệ

chuyện đứt tay, thấy lửa đỏ ló sáng thì cho là đẹp mà không biết cái đó có thể làm phỏng da xém thịt, dân không biết thế nào là tội thì làm sao phạm tội được. Một xã hội như vậy mới có thể gọi là 1 xã hội thịnh trị. Theo Lão Tử, luật pháp và đạo đức của thế nhân là những cái gò bó và thấp kém.

Những lối lập luận tương tự còn thấy nhan nhản. Công Tôn Long bảo ngư trưởng không phải là ngư. Zénon d'Elée nói bản mũi tên vào một người đứng cách trước mặt mấy bước không bao giờ trúng người đó cả. Ngay trong truyện Tam Quốc cũng thấy mô tả một trận đấu võ mồm giữa 1 vị đứ thuyết của nhà Hán với đám đông nho sĩ bên Đông Ngô mà trong cuộc thi chiến quần nho này sứ giả toàn dùng lối ngụy biện để đối đáp khiến mọi người cứng họng.

Những kẻ muốn rập khuôn.

Đề đề trung thành của chủ thuyết này phải kể tới mấy tay Cộng sản. Miệng lưỡi các cha là nhất, đang ngay bề quay ra oeo, muốn nói sao cũng được hết. Ngay đến Chúa Jésus mà các cha còn bảo đó là vị tiên phong gương cao cờ CS lận! Nay nhé, Chúa không có nhà, khi sinh ra phải chui rúc trong hang đá lạnh lẽo về mùa đông và đến lúc trút hơi thở cuối cùng trên cây thánh giá mà cũng chỉ có 1 manh khổ che thân. Như vậy Chúa là người của giai cấp vô sản dứt đuôi rồi còn gì! Và trong suốt cuộc đời 33 năm sống ở trần gian. Người đã luôn luôn tranh đấu vì quyền lợi của giai cấp này. CS lại viện dẫn cả 1 đoạn trong Tân Ước nói về lúc Chúa vào đền thánh thấy bọn lái buôn đang họp nhau nói chuyện âm ỉ, Người bèn nổi giận lấy roi da quất đuổi chúng đi khỏi. Ấy đấy, Chúa đã tiêu diệt bọn tư bản đấy!

Cả việc Phật Thích Ca xuất gia tu hành cũng được cắt nghĩa theo chiều hướng đại khái như trên. Bồ lâu vàng điện ngọc, vợ đẹp con khôn là đã biết dứt khoát tư tưởng, ý thức được sự độc ác bất nhân của giai cấp phong kiến thống trị, đi vào quần chúng để làm cuộc cách mạng san bằng giai cấp giữa quý tộc và tiện dân.

Và ngay những đại văn thi hào trên thế giới như Lý Bạch, Đỗ Phủ, Saeakespeare, Victor Hugo, Nguyễn Du, v.v.. đều là những người trong đầu óc ít nhiều đã mạnh nha tư tưởng CS (1), đã đá kích chế độ phong kiến đương thời. Các cha tìm đủ cách để gán ghép cho bằng được. Hầu hết các vị nhân đều đứng về phe "đỏ" cả.

Nhìn lại lịch sử, chúng ta thấy rõ vì rêu thế nên VM phải ký hiệp ước 6-3-46 với Pháp, khiến dân tình hoang mang không hiểu tại sao đang chống nhau với kẻ thù của dân tộc nay lại đi làm hòa với chúng như vậy. Bộ trưởng tuyên truyền hồi đó là Trần Huy Liệu đã chỉ thị cho các cán bộ

đi giải thích rằng dân ta vẫn còn bị nạn đói đe dọa, vậy phải tạm hòa để đợi gạo hái xong, khi dân chúng no đủ ta lại đánh, sợ gì.

Hắn chưa ai quên được lối lý luận 1 chiều và khuếch đại của mấy cha sau đây: "Dân ăn 1 chiếc trứng dù là của gà nhà mình để cũng bị kết tội là phá hoại nền kinh tế quốc gia, bởi lẽ nếu không ăn trứng kia sẽ cho ấp đẻ nở ra gà, gà sinh sôi nhiều mua được heo, cứ đà ấy heo bán để tậu bò, bò đẻ cày ruộng. Trứng ăn đi thì lấy bò đâu mà cày, ruộng không cày thì làm sao có thóc ăn? Dân ăn trứng hại đến kinh tế quốc gia là vậy. Nhưng nếu cán bộ ăn thì lại phải giải thích theo lối khác. Cán bộ ăn là ăn vì dân, có ăn mới khỏe có khỏe mới phóng tay phát động quần chúng đấu tranh chống địa chủ, đòi quyền lợi cho bản cổ nông và thực hiện chế độ vô sản chuyên chính". Còn trăm ngàn ví dụ khác nhưng nói ra thật mệt và sợ lại hóa ra viết sách tổ Cộng mất.

Lý luận của ông già cổ đấm ăn xôi.

Như đã nói, những kiểu ngụy biện bao giờ cũng có cái hữu lý của nó, làm người nghe khoái tai và nhiều khi thấy không thuận mấy nhưng cũng khó bề bác được. Răng hay thì thật là hay, thế mà vẫn thấy ám ảnh khó chịu như ăn phải thứ gì sinh bọng. Bây giờ nghe ông giáo làng Trần Văn Hương xuất hiện trên khung Y.T.H. đêm thứ bảy II-9 để trình bày lý do đứng chung liên danh ứng cử TT với ông Thiệu cũng thấy như vậy, nhiều báo chí đã nói nhiều về cái lý luận mà nhà giáo làng tưởng là ái quốc ái quân ghê lắm nhưng thiên hạ lại bảo đó là lối ngụy biện của kẻ đã già khủ đẽ mà không chịu ăn phạt lui về vườn để trồng kiềng, đọc sách và đôi lúc ngồi có buồn thì gãi hăng, lại đi cổ đấm ăn xôi. Mà cổ giờ lưng cho người ta đấm, người ta treo lên nhưng chắc gì xôi đã được ăn.

Cổ đấm ăn xôi, xôi lại hồng, Cầm bằng làm mướn, mướn không công

Ông già cổ đấm ăn xôi chỉ hờ ra mỗi 1 câu ngắn ngắn ra điều có đủ khí tiết ai ngờ chúng nó tùm bâu lại tranh nhau nghiên cứu, mổ xẻ, học tập dữ quá. Anh nào mặt mũi cũng dăm chiêu, nghiêm túc như học tác phẩm của Nguyễn Công Trứ hay Cao Bá Quát để sửa soạn vào thi Tú Tài vậy! Nào ông đã "hy sinh tiết tháo, uy tín, cùng danh dự khi nhận lời đứng phó cho ông Thiệu", tại nó cho rằng như vậy là ông đã chơi xỏ ông Thiệu, ông thấy đứng chung với ông Thiệu là 1 điều nhục nhã. Nhất là khi nghe nói "Ông Thiệu là đồng chí của ông ngay từ năm 1965", đồng chí khi đứng chung với nhau mà thấy nhục, phải hy sinh cả tiết tháo thì tình thần đồng chí của các ông quả là cao tột độ. Hy sinh tiết tháo, uy tín, danh dự... để cứu vãn miền Nam vì hiện đang có những kẻ đang muốn dâng MN cho C.S. Ông giáo già muốn ám chỉ ai vậy? Kẻ muốn dâng phải là kẻ có quyền hành trong tay, như thế chỉ có vị TT trong tay. Big Minh ra tranh cử, ông muốn nói ông Minh? Ông không đứng phó thì ông Thiệu cũng tìm người khác, con bài đệm có gì quan trọng đâu mà nói đến chuyện cứu vãn với không cứu vãn. Muốn viết khen ông mấy câu mà thấy khó quá. Một người li, 1 người cổ đấm ăn xôi cấp bài trùng này thế là đẹp rồi còn chê bai gì nhau nữa?

Một thế kỷ nổi tiếng tại Bắc Việt

BÁNH TRUNG THU
Đông-hưng-Viên
(ESCALIER D'OR HANOI CŨ)

Đã có bán tại Tiệm chính:
23 PHAN CHÂU TRINH SAIGON

QUẢ BIỂU LỊCH SỬ VÀ TRANG NHẢ
Quý khách sành ăn chỉ dùng bánh Trung Thu ĐÔNG HƯNG VIÊN

ĐẶC BIỆT: Năm nay có sản xuất bánh Trung Thu Chay.

VÀNH MÓNG LỢN

Đây là phiên tòa Thứ Tư của CO, một phiên Tòa nặng nhất từ trước đến nay. Nguyên cáo, công dân Râu Kẽm cùng đoàn tùy tùng đã kéo đến Tòa Án Con Ong đòi Chánh Án Hồ Ông xử Tư Vương Bốn Vàng đã làm áp lực bắt Nguyên cáo phải làm "tấm nệm mút" cho công dân Cẩn Cầu về vang hát bài trở về mái nhà xưa.

Chánh Án Hồ Ông cảm thấy rét, tỉnh đem vụ này cho Tòa Cao Pháp Viện, nhưng nguyên đơn cho biết Tòa Án Con Ong không chịu xử, từ nay nguyên đơn sẽ lấy chày báo Con Ong và đem vụ án trên "vòi" vào đầu gối, chứ không thề nhờ Tòa nào xử.

Vì tự ái... vệt, Con Ong uống thuốc liều nhận tội. Và sau đây là thành phần phiên tòa:

Chánh Án : HỒ ÔNG

Bồi Thâm I : GÃI SĨ

Bồi Thâm II : CỤ VIP K.K

Lục Sư : LÁI VIT

Chuyên viên buộc tội : BÀ NGÒ BÁ THÀNH

Luật sư nguyên cáo : NGUYỄN BÁ LƯƠNG

Luật sư bị cáo : NGÔ CÔNG ĐỨC

Mô Tòa : GIP A SÁNG

(Không khí phiên Tòa thật ngột ngạt vì xéng ngắn, xéng dài tua tua khắp nơi. Những đồng bào ở chung quanh khu vực Tòa Án Con Ong tưởng có... đảo chánh nên đồng bễ nhau chạy như vịt.)

Khoảng 15 phút sau nguyên cáo và bị cáo đều đứng trước thềm trước sân Tòa. Mùi "ét-xăng" từ các trục thẳng làm các nhân viên có bồn phận giữ trật tự của Tòa Án tưởng lầm sẽ có những vụ tự thiêu xảy ra, nên vội vàng chuẩn bị tiền và "phôn" tới sở Cảnh Sát để chờ xe và xe vội rờng đến nơi túc trực sẵn.

Giữa lúc đó thì Chánh Án từ trên rặng dưới lượn, với vẻ mặt nghiêm trọng ôm chồng hồ sơ tiến vào).

MÔ TÒA : Tòa Án Con Ong khai mạc.

CHÁNH ÁN : Vụ án này có tính cách... người nhà đóng cửa dạy nhau. Tòa cảm tiếc không cho mấy anh ký giả Mèo nào vào dự thính để tránh những bài tường thuật nhằm làm lợi cho Vem như trước đây. Riêng những anh Mít nào cảm thấy mình là Xĩa thì cũng nên phủ linh gấp.

(Chánh Án vừa phán xong, người ta thấy một số dân biểu và vài lãnh trụ tranh đấu đòi quyền sống, rút êm ra khỏi Tòa. Sau khi nghe ông Lục Sư đọc bản cáo trạng dài 25 trang giấy đánh máy, Chánh Án truyền nguyên cáo và bị cáo bước lên vành móng lợn.)

CHÁNH ÁN : Bị cáo có nhận đã áp lực bắt nguyên cáo làm tấm nệm mút cho ông cầu cá không?

BỊ CÁO : Thưa ông Chánh Án chúng tôi có làm áp lực, nhưng làm với hảo ý.

CHÁNH ÁN : Hảo ý thế nào?

BỊ CÁO : Chúng tôi muốn làm đẹp cho cuộc bầu cử Tổng thống, Phó Tổng thống vào ngày mồng 3 tháng 10 sắp tới.

CHÁNH ÁN : Cuộc bầu cử Tổng thống sắp tới đẹp đã chán chê ra rồi, bị cáo còn làm công việc thừa thãi đó làm chi nữa. Nội điều 10 khoản 7 đã là một vết son đỏ hoe cho hậu lai trăm trở chất lười...

BỊ CÁO : Xin lỗi ông Chánh án cho phép chúng tôi được... bị mũi!

CHÁNH ÁN : Được, Tòa rất bình dân, bị cáo cứ việc bị mũi, nhưng hãy cho biết nguyên do?

BỊ CÁO : Thưa ông Chánh án nếu điều 10 khoản 7 thật sự đẹp để như vậy thì ngày hôm nay tôi đâu có phải ra trình Tòa.

CHÁNH ÁN : Như vậy có nghĩa là cuộc bầu cử sắp tới kém đẹp, nên bị cáo mới làm cái công việc... trang diêm?

BỊ CÁO : Dạ phải!

CHÁNH ÁN : Nguyên cáo có ý kiến gì không?

NGUYỄN CÁO : Bẩm Tòa, nếu việc bắt tôi làm tấm nệm mút cho người ta hát... về dinh xưa ta hát khúc hoan ca... là một hảo ý, thì hảo ý đó dành cho ai kia. Chứ riêng tôi, tôi cảm thấy bị thiệt thòi cục chịu được. Mong Tòa xét dùm.

BỊ CÁO : Anh đâu có thiệt. Một khi người ta được cái ghế Tổng Thống, chúng tôi sẽ yêu cầu người ta dành cho anh cái ghế Thủ Tướng thơm phưng phức cơ mà.

CHÁNH ÁN : Thế nào, nguyên cáo có muốn cái ghế Thủ Tướng không?

NGUYỄN CÁO : Em chả! Em chả!..

CHÁNH ÁN : Tại sao lại chê?

NGUYỄN CÁO : Tại vì cái ghế đó cục cằn giá trị nữa.

CHÁNH ÁN : Lý do?

NGUYỄN CÁO : Dạ sở dĩ nó không còn giá trị nữa là bởi nó quyền đầy mũi hăm của Chí Sĩ Gãi Hàng.

CHÁNH ÁN : Bị cáo nghe thấy chưa? Nguyên cáo không chịu nhận ghế Thủ Tướng để đổi lấy một sự... thân bại danh liệt. Tòa không có cảm tình riêng với ai cả, do đó Tòa dành quyền cho hai bên "măng cá" với nhau.

BỊ CÁO : Chúng tôi thiết nghĩ cái ghế Thủ Tướng không bao giờ bị mất giá cả. Mất hay còn là do người nắm giữ cái ghế đó. Nếu bảo rằng bộ áo không làm nên thầy tu, thì cái ghế Thủ Tướng cũng không làm nên Thủ Tướng. Ngược lại...

NGUYỄN CÁO : Biết rồi, khổ lắm, nói mãi, vừa thôi chứ... chuyện đó chí sĩ Gãi Hàng đã từng chứng minh rồi.

BỊ CÁO : Đã vậy thì tại sao anh còn chê?

NGUYỄN CÁO : Tại tôi không thích của bố thí.

BỊ CÁO : Ở đời này tất cả mọi cái đều do sự bố thí mà ra. Không của trời của đất, thì của dân không của dân thì của... Mèo. Nhận của bố thí là một điều tự nhiên, trừ phi anh chối bỏ cái tuấn phận của con người, nhất là "người lớn".

(Nghe bị cáo "luận" về của bố thí, nguyên cáo đưa tay gạt giọt trên hàng râu kẽm nghe từng từng tung y như người ta "vuốt" trên những sợi giấy đàn "ét pa nhon" vậy.)

"Tiếng râu" của nguyên cáo nghe thánh thót quá làm cho nhiều người khóc tồ tồ. Có nhiều kẻ tấm xăng vào người đòi tự thiêu, khiến trật tự của Tòa Án Con Ong bị xam phạm nặng nề, Chánh Án từ thấy vậy bèn đập tay xuống bàn).

CHÁNH ÁN : Truyền nguyên cáo không được "gậy râu" nữa, A mà sao nguyên cáo "gậy" nghe quá vậy?

NGUYỄN CÁO : Đó là kết quả vô cùng khả quan bốn niên tôi bị cưỡng bức làm Phó. Trong những lúc ngồi chơi xơi nước tôi không biết làm gì hơn là luyện môn "tu tâm" này.

CHÁNH ÁN : Ngoài những bản buồn, bị ai phân hận nguyên cáo có thể "gậy" được mấy bản vui cho em Mai-Lệ-Huyền hát được không?

NGUYỄN CÁO : Dạ không được. Tiếng đàn chính là tiếng lòng. Lòng không vui thì làm sao có thể "đàn" được nhạc kích động, nhạc bầu cử. Tôi chỉ có thể đàn nhạc Trịnh Công Sơn cho Tuyết Mai hát mà thôi.

(Thấy ông Chánh Án có vẻ bị lời cuốn bởi chuyện đàn xướng, vị Bồi Thâm I, phải thò tay xuống bàn cầu một phát đầu điếng vào đùi ông Chánh Án để ông này trở lại vai trò của một quan Tòa đang trong phiên xử.)

CHÁNH ÁN : Thời vụ đàn địch để lát nữa xong, Tòa sẽ uống nước đàm luận tiếp với nguyên cáo. Bây giờ yêu cầu bị cáo và nguyên cáo tiếp tục nêu cáo chánh nghĩa.

NGUYỄN CÁO : Tôi không đồng ý với "thuyết bố thí" của bị cáo. Đành rằng tất cả những cái ta đang có đều là do của bố thí mà ra, của bố thí của ai, của Chúa, của Phật, và của Mèo... Tuy nhiên tôi muốn đề cập đến cái "cách nhận". Nếu ta biết nhận thì của bố thí đó sẽ không còn là của ăn xin nữa.

(Chánh Án từ thấy đui hèn nguyên cáo, và bị cáo càng lúc càng triết lý nặng nề, sự Tòa bắt điên hết, bèn truyền cho 2 bên trở về ghế, ngồi. Đồng thời nháy máy cho chuyên viên buộc tội làm phận sự.)

CHUYÊN VIÊN BUỘC TỘI : Thưa quý Tòa đây là một vụ án thật đặc biệt. Bị cáo tuy có làm sứt mẻ đến tự sự của nguyên cáo, nhưng đó là một việc làm bất đắc dĩ, vì bị cáo muốn đạt đến cái ước muốn cao đẹp là làm sao cho cuộc bầu cử sắp tới khỏi bị thất bại. Chê-cười-vội cái mà đặc điếu cổ kim chưa hề thấy.

(Ông chuyên viên buộc tội vừa ngậm lời, đứng, tức thời cử tọa, hình như là phe của nguyên cáo, la ó ầm ầm xán tận, ầm ầm la giơng tới cao.)

Chánh án thấy bầu không khí ngột ngạt quá, sơ có xảy ra... tà biến, bèn ra lệnh cho Chuyên Viên Buộc Tội phủ linh và đưa mắt về phía biệt sự nguyên cáo.)

LUẬT SƯ NGUYỄN CÁO : Thưa quý Tòa vô tư cáo cả nhất nước. Thân chủ tôi, công dân Râu Kẽm 4 niên trước đây cũng chỉ vì làm một phát đoán kết, nhượng bộ gương ép, để phải ngồi chơi xơi nước một cách đau nhức, và đất nước ngày hôm nay mới xam xit như thế này. Tôi thiết nghĩ bị cáo đã thấy rõ tâm gương không mấy đẹp để đó. Thế mà bị cáo còn cố tình muốn thân chủ tôi trở thành tấn mìn mắt để lật đờng cho người ta, thì quả là bị cáo ác cộc chịu được, ác với thân chủ tôi và ác với quốc dân đồng bào, một hành động cần phải đợc tẩy cho bản án tương xứng để làm gương cho những người... mắc bệnh mộng dụ.

(Luật sư Nguyễn cáo vừa làm việc xong, thì luật sư bị cáo trình trọng năng cấp kính viễn thị, đứng lên.)

LUẬT SƯ BỊ CÁO : Thưa quý Tòa, thân chủ tôi, Tư vương 4 vùng, những chiến sĩ ngày đêm vất vả đương đầu với địch ngoài hòa tuyến với mục đích giữ vững cõi Nam Ngự này, Giữ vững để cho những người có trách nhiệm phải làm đẹp cho Vĩ xĩ nó lác mắt. Nhưng tiếc thay công lao của thân chủ tôi lại là công lao của con đi trảng xe cát Biển Đông. Tiền Tuyến đánh đấm ngày đêm trong khi hậu phương cũng choáng nhau vung vít vì bầu cử thì thân chủ tôi còn tinh thần đâu mà đánh đấm.

Bởi vậy thân chủ tôi mới làm một chuyện "mặc cả" rất hợp lý và cần thiết để cứu vãn tình thế trong cơn nắng cực này. Việc làm của thân chủ tôi có thể va chạm đến quyền lợi riêng của nguyên cáo, nhưng lại đạt được ích chung cho đất nước. Mong Tòa minh xét và tha bổng thân chủ tôi. Xin cảm ơn quý tòa.

(Sau 30 phút đình nghị án, Tòa Án Con Ong lại tiếp tục tái nhóm).

CHÁNH ÁN : Xét vì bị cáo tuy muốn làm đẹp cho đất nước, nhưng quả tình có xam phạm đến tự ái của nguyên cáo, nên tòa truyền bị cáo phải bồi thường cho nguyên cáo mặt..., gói thuốc lao danh dự và từ nay không được nói đến chuyện đoàn kết giữa công dân Râu Kẽm và... "người ta" nữa.

MÔ TÒA : Tòa Án Con Ong bế mạc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HÀNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐÒ TỐ QUỐC
- QUÝ VỊ HÀNG QUAN TÂM TỚI TƯƠNG LAI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HÀNG MONG MỜI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN :

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- Để mỗi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
- Chánh Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài chánh; lại được hưởng nhiều ưu đãi.
- Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố nền kinh tế Quốc Gia.

Mọi chi tiết, xin liên lạc với:
NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP
Số 7 kếp Bến Chương Dương, Sài Gòn
hoặc Chi nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

PHÚ DE GIAO CHI

Ai mưu toan ám sát ông Kỳ

Tả lời câu hỏi của phái viên CBS là ông Mike Wallace, rằng Phó Tổng Thống có sợ bị ám sát không? Phó Vương Râu Kẽm đã lạnh lùng tiết lộ nguyên nhân như sau: "Tôi biết hiện đã có kế hoạch ám sát tôi, mọi chi tiết đã được bàn thảo. Tuy nhiên tôi chưa thể nói rõ ai chủ mưu vụ này."

Thoáng đọc xong tin ghê rợn nói trên bọn CO giật mình thon thót. Vì tuần trước các phóng viên CO đã nắm trọn cả một sơ đồ hành quân, theo kiểu Bravo 1 rồi lại có ngay Bravo 2, để "quân" ta đảo chính quân mình, rất cụ thể mà kết thúc là quân ta sẽ bỏ tù quân... của chúng nó. Bây giờ ông Kỳ lại phớt ra thêm kế hoạch ám sát cứ làm như cả nước này đều có máu của Hắc Long Đàng.

Thời đi mấy cha Quân Sư chuyên ngồi thảo chiến dịch và bày vẽ kế hoạch... lòng thông. Coi chừng kéo rồi... gây ông rồi lại đập lưng ông! Riêng vụ ám sát Phó Vương Kỳ, nếu như có được Bê Trơn OK Salem, thì... xin nhớ trao gắp sứ mạng rừng rợn ấy cho tụi Con Ong. Cam đoan... giết rất mau lẹ, muốn giết bằng cách nào cũng có ngay! Thọc tiết, bắn súng cùn, hay đầu độc... tụi Con Ong rất thiện nghệ về môn... mổ bụng moi gan, giết người như giết gà giết vịt vậy. Nhất là với Phó Kỳ; tụi này thù ghê lắm, rất ư là muốn xừ từ chàng Râu Kẽm; có điều nghĩ cuộc đời mới 16 tuổi đã dấn đầu làm nghề đồ tể giết chóc, giết hoại từ VM giết Tây, rồi lại qua Tây giết du kích, thết rồi... chán chuyện máu me nên quay về giết nhau bằng bút. Bây giờ thấy mấy cha bày đặt ám sát, quả là... chán mới đời. Cái trò đó cổ quá rồi mấy cụ ơi!

Um ba la, chúng ta cùng bị mưu sát

Trên đài Tí vì Mèo hôm mới đây, ông Râu Kẽm đã "xì ra một cái căng đan", người yêu bóng vía nghe thấy, thể dếch nào cũng teo chim liền một khi.

Ông ta khoe ông ta biết có đứa khốn lìn đàng, tính cho ông đi doong! Chà, ghê gớm thật, đứa nào đó dám... vượt râu hùm! Nhưng đã định soi tai người ta, mà lại để cho người ta biết trước tông tông tong như thế, thì còn nước máu gì, tên "ám sát" nào đó đúng là... quê một cục.

Vậy chứ đứa khốn lìn đó là ai? Tí vì Mèo hỏi ông Râu Kẽm, ông Râu Kẽm không chịu xi... nói mà còn râng rình lại, theo kiểu bà Trần Dạ Xoa nín... chứ nếu xi... phẳng xi lô ra, là nó nõ còn hơn vụ nõ ở phòng trà Tự Do đêm vừa qua.

Vấn theo lời ông Râu Kẽm, thì không phải chỉ riêng có tính mạng ông bị đe dọa, mà ngay ông Đầu Bạc lúc này cũng nơm nớp phập phồng, đêm nào cũng phải ngủ lang, nay nhà này, mai nhà khác (tội nghiệp bà Nôm Bờ Oan không biết có phải ám mền gối đi theo không?)

Nghĩa là chính ông Đầu Bạc cũng hay biết có đứa khốn lìn đàng mưu toan đưa ông "về quê". Thành thử cả tên ám sát này nữa cũng quê một cục, chưa màn ăn người ta đã biết hết trơn hết trọi!

Nếu cả hai đứa đều quê y trang như nhau, có khi chúng nó dếch phải là hai đứa, mà chỉ là một thằng, một bàn tay lông lá sẵn sài chuyên nghề đồ dàu vào lừa. Nhưng nếu có ai hỏi và cần phải tuyên bố, ta ở gọi đích danh nó là tay sai vixi năm vùng cho chắc ăn!

Thế rồi, lúc này đứa nào cũng có thể bị mưu sát hết, làm ca si hay đi nghe nhạc ở Phòng Trà Tự Do cũng có thể bị mưu sát, lên nằm ngủ ở khách sạn Thủ Đô cũng có thể bị mưu sát luôn. Thời thì um ba la tất cả chúng ta cùng chia "vết bõ" bị mưu sát.

Vấn chuyện ra một mình

Kể từ ngày Bà "Nôm Bờ Oan" đi một đường là lướt... người ta không ra thì mình ra, dân nói lão ăn lên lại có dịp sáng chế ra nhiều từ ngữ bay bướm có liên hệ đến chuyện "ra một mình". Có kẻ bảo vì chiếp dâm không được, nên người ta đành phải "ra một mình", có đứa lại phụ đề "ra một mình" tức là "thú dâm", tuy có thỏa mãn, nhưng trái luật thiên nhiên, có hại đến sức khỏe.

Có lẽ vì thế mà mới đây cụ Linh mục Hoàng Yến, Chủ tịch hội bảo vệ luân lý cũng phải lên tiếng khuyến can ông Đầu Bạc chớ nên ra một mình. Cha Hoàng Yến lâu nay nổi tiếng là nghiêm khắc với các phong trào sa đọa, đồi trụy, và thường hay đòi đem ra pháp trường các những loại văn chương "câu chó", xì la ma "cỏ xoong"

Bởi vậy một khi cha Hoàng Yến đã phân đối tức là thú, dâm bầu cứ được liệt vào loại đồi trụy, sa đọa nguy hại không kém gì những "câu chó" cỏ xoong", và rất cần được bỏ vào Phú De!

Máy không tắt cá?

Trước đây người ta chỉ quen miêng nói có "Bổn không". Nhưng từ khi có màn độc diễn 3-10 số người ca không, không bông gia tăng ác liệt có điều những cái không này không ăn nhậu gì tới Bổn không trên, nói đúng hơn còn chỏi nhau là khác.

Hiện giờ, hò "không" mạnh nhất là các Sinh viên Học sinh, vừa hò còn vừa gạch chéo, bôi tên, treo cờ sọ người.

Kể đó là lực lượng lính què, với 3 mạng đã hy sinh tự thiêu để hò "không"!

Rồi đến một số các cha và trí thức công giáo. Rồi mới đến Cao Đài, Hòa Hảo, Phật giáo Theravade Bửu Sơn kỳ hương.

Duy có các thầy Ấn quang là mới chỉ... hò "không" khe khẽ, chứ chưa la lớn. Chẳng lẽ các thầy này mà la lớn là sẽ to chuyện chứ chẳng phải chơi.

Nhưng cứ theo các con mắt nhà nghề thì dù có mấy không đi nữa, "độc diễn 3-10" vẫn cứ có như thường lệ. dù biết rằng sẽ không đi tới đâu! Thiên hạ ai lại không thích làm Đệ Vương? Biết bao kẻ đã từng vung tiền ra như nước để chỉ được làm một Nhất Dạ Đệ Vương thì sao!

Sợ bị phi nhò

Kể ra người Mèo cũng có hơi tế nhị khi gọi màn bầu cử 3-10 là "độc thoại".

Quả thật, những ngày gần đây người ta chỉ còn thấy có một mình ông Đầu Bạc lên tiếng về bầu cử. Ông Già Gân lên thanh minh thanh nga bữa đầu được đôi lời, rồi nín luôn. Còn ông Rê dục Vít thì vẫn luôn luôn trung thành với khẩu hiệu "im vàng".

"ne đối lập thì u xà chỗ mà đối thoại tờ báo" ngo ngoe ri rá đôi lời lập tức được mời lên xe

Nhưng điều đáng nói là ngay đến giới "gia nô" lúc này cũng im thin thít.

Có lẽ vì một số đang còn ám ức vì bị cho "de", trong cuộc chạy đua vào nhà Hát vừa qua, và lại đã bị "de" rồi thì còn xí xỏ xí zào để ăn cái giải gì?

Số "gia nô" mới chắc là còn bỡ ngỡ, chưa quen trận mạc nên đang ở thời kỳ nghiên cứu đường đi nước cờ, hoặc còn thăm dò tình thế để còn lo trở cờ cho lẹ, nhưng nói chung, rất có thể còn vì một lý do như tờ Thăng Tiến đã nói thẳng mực tàu (thưa Tổng Thống, bây giờ những người ủng hộ Tổng thống không còn dám nói lên sự ủng hộ đó nữa, họ sẽ bị phi nhò vào mặt!)

Vua ta sắp bị lừa! cú rất ngoạn mục

Nhân 1 phát tình cờ, phái viên CO được nghe lỏm, qui quan đang lo xây cất Làng thương phế binh tại xã Phước Long, Thủ Đức, với dịch vụ 600 triệu, nếu làm xong thì sẽ có 2600 căn nhà, về lý thuyết thì đàng hoàng, nhưng về thực tế, thì... bẽ bối và địch. Số là, theo giao kèo giữa nhà nước và nhà thầu gồm 8 mạng, mỗi kẻ thầu 1 lô, thì bắt buộc, công tác xây cất, phải hoàn tất trước 30-8-71, để Đức Vua ta, sẽ khánh thành ngày 1-9-71, trước 3-10 mà lị! Nhưng, vì thầu theo kiểu ngắt ngư lại có thêm sự "đại đoàn kết" rất ư là bất chánh, giữa cấp hữu quyền và 8 nhà thầu, thuộc loại mựợ... đầu heo nấu cháo, nên công việc vừa màn, vừa bôi bác, vừa ăn cắp, vừa ăn gian.

Do đó, cho đến ngày ấn định, vẫn cóc ra làm sao hết trơn, hết trọi. Máy quan đóp hơi kỹ lo bán xức xích, chỉ sợ Phú nổi giận, đá cho một quả, bay bố nó đi Bến Hải, Cà Mau, thì đời tàn! Đại công ty đóp hít này, bèn lật đật bàn thảo bày trò bịp vua, bằng một pha trình diễn khá ngoạn mục. Đại khái, làng thương phế binh rất rộng, có chợ, ở trung tâm của làng, rồi có 1 vòng nhà ngoài, tiếp đó, còn vòng nhà thứ hai, tới vòng thứ ba... Nay đại công ty bẽ bối, đã cấp tốc lo tô diêm và đánh bóng cho khu chợ được khang trang đẹp mắt, rồi vòng nhà thứ nhất cũng được vội vàng sơn phết, làm cho có bề ngoài coi được, để Tông Tông khánh thành kịp mùa 3-10.

ĐA DANH cầm tròng

Còn lại, thì... hãy thử đi sâu thêm nữa, mà coi Ông công ăn gian, làm cho ú đong. Cửa sổ cũng ăn gian, cóc làm sao mà lắp cho nổi. Sàn nhà, cũng đóp quá kỹ, nên vẫn còn nguyên đất lồi lõm chưa tráng si măng. Sở dĩ quá bẽ bối, bỡ lẽ, qui quan kỹ sư thay vì tới để đôn đốc nhà thầu và kiểm tra tiêu chuẩn, xem họ làm ăn có đúng mức hay không thì ngược lại, quan nhà nước lại du dương lấy xẻ chính phủ, tài xế cũng của nhà nước, phương tiện toàn là của công, để rồi quan cho xe ủi đất, cho xẻ chỗ vật dụng, lấy tiền công của nhà thầu, mỗi xe ủi 1 phút 1.500đ. Mỗi ngày quan dùng 7 xe nhà nước, để làm việc từ lấy tiền công đút túi quan sớ ngốt 2 vạn. Kế ra vừa gọn và ngon lành, thời kiểm ước tình toán kiểu đó là thông minh quá xá rồi vậy. Vì quan chót đóp của nhà thầu, nên nhà thầu có làm ầu, làm sai tiêu chuẩn quan có dám hé răng. Gái ngồi phải cộc mà!

Có điều qui quan toan đạo diễn màn lường gạt Đức Vua thì quả là hơi liều lĩnh đấy. Coi chừng Vua mà biết, thì... bị gậy đi ăn mây sớm.

Ai bảo ông Chánh không biết nói móc là làm

Trong tuần vừa rồi, một số báo chí Giao Chi đã hân hạnh được tu bin nhà nước tới rước và phủ đầu rồng để dùng bữa cơm trưa thanh đạm cùng ông Chánh.

Mục đích châu đãi này ngoài việc để ông Chánh giải thích thêm cho rõ về màn độc diễn bữa 3-10 tới đây; nó còn tạo cơ hội giúp ông Chánh phản pháo lại ông Phó... qua vũ khí nhật trình.

Trước hết ông Chánh đã tiết lộ rằng ông không thể nào chơi chung được với ông Phó nữa, vì cái hồ xích xích giữa hai ông giờ đã sâu lắm rồi. Chả hạn như việc ông Phó tố ông bỏ ra cả trăm triệu đôn xanh để mua ghe câu, trong khi ông nào dám chơi hoang như vậy bao giờ đâu. Đến cái tu bin cũng phải sài của thừa do trào trước để lại nữa là.

Thứ đến ông Chánh tiết lộ về đức tính biết "nhường dưng" của ông... xuyên qua việc khi đi dự hội nghị Manila, ông Phó muốn làm gì thì làm ông cũng mùn thính đánh chữ đại xá.

Thậm chí phủ đầu rồng vốn là chốn tôn nghiêm chỉ mình ông Chánh được quyền cư ngụ khai sớ gia đình, thế mà lúc ông Phó đòi xe vào ở chung ông cũng đành chiều mặc dù thâm tâm không muốn.

Chót hết và đồng thời có lẽ cũng là quả pháo pháo đầu cho ông Phó hơn cả, là lúc ông Chánh tuyên bố về người "bê dưng" tương lai của ông tức là lão sắp hết gân Trần Văn Hương.

Số là bản Hiến Pháp chín nút của cường quốc Annamta qui định cái chức Phó rất là nhân nhả, phần đông thì giờ chỉ dành vào việc ngồi chơi sơi nước. Ông Phó đương kim hậm hực suốt 4 niên qua với ông Chánh cũng vì cái sự nhân nhả đó.

Bởi biết rõ như thế nên dịp này ông Chánh đã dùng ngay gậy ông đập lưng ông... bằng câu khen ngợi bõ lão Trần Văn Hương là người chân thật đáng tin cậy lắm, nay mai "đào" rồi chắc ông sẽ giao cho nhiều công việc hệ trọng mà làm, ngoài những nhiệm vụ hiến định.

Khỏi cần mất công suy luận lời thời tất ai cũng biết ông Chánh nói ra câu trên là có ý chê ông Phó bây giờ không được chân thật vậy!

Quản lý: HOÀNG THỊ QUÝ
In tại nhà in DÂN NGUYỄN
54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 800đ